

How an Azerbaijani was tortured in Germany

21 Марта 2013, 16:19

Автор: Мира Гасанова

Our editors received a copy of an appeal of a citizen of Azerbaijan residing in Germany for 14 years, Ismail Rustem, b. 1970, native of Geychay, to the President of the Azerbaijan Republic, Mr. Ilham Aliyev of March 19, 2013.

With his residence permit in Germany, our fellow-countryman had later fallen into clutches of repressive apparatus of the German state, served his sentence in this country, was mercilessly beaten, tortured; sustained injuries, got infectious disease, humiliated and persecuted and finally tried to commit self-immolation as a sign of protest. For 14 years he has been engaged in struggling against the German state apparatus to protect and redeem his infringed rights. Repeated appeals to all instances of German judicial system yielded no desirable result. Suffice it to say that over 7 years Ismail Rustem has lodged 30 claims to various judicial bodies, some of the latter had to recognize legitimacy of his claims and invalidation of previously adopted decisions, especially a decision of the Supreme Court (BGH) g (Nr.: XII ZB 484.11) dated 12.09.2012.



In conformity with the existing legislation and under a decision of the court that admitted its mistake, I.Rustem lodged a claim of compensation for damages, following which he came to be persecuted by the German government. Instead of satisfying a court judgment and compensating for losses, the German government decided to fine him for Euro 91,456. At present, the sum of ungrounded debts imposed on our compatriot makes up Euro hundreds of thousands.

A month after a decision of the Supreme Court he lodged a complaint to the ECHR protesting against actions of the German government and, without waiting for his complaint, he sent a letter on March 12, 2013 to Din Spielman, chairman of the ECHR which demanded from him to perform his direct duties to protect human rights regardless of color and race, nationality, citizenship and political preferences. At the same time, I.Rustem believes that the European Court, in an attempt to protect interests of Germany, not only violates human rights protection obligations, but also causes irreversible damage to its image. I.Rustem accuses the European Court of protecting interests of the country that is allegedly a stronghold of democracy. Note that newly independent countries follow the example of Germany and adopt its principles of liberalism. In the meanwhile, Germany has for many years been waging war against unhappy emigrants, destroying their life, career, business, damaging them morally, terrorizing them in every sense of the word. If his complaint is dismissed, I.Rustem reserves the right to appeal to all international organizations, judicial authorities, international press, governments of other powers, provide them with facts and documents regarding other persons who are facing illegal actions on the part of the German government. Note that these documents may help solving a mechanism of the German policy of murdering immigrants, etc.

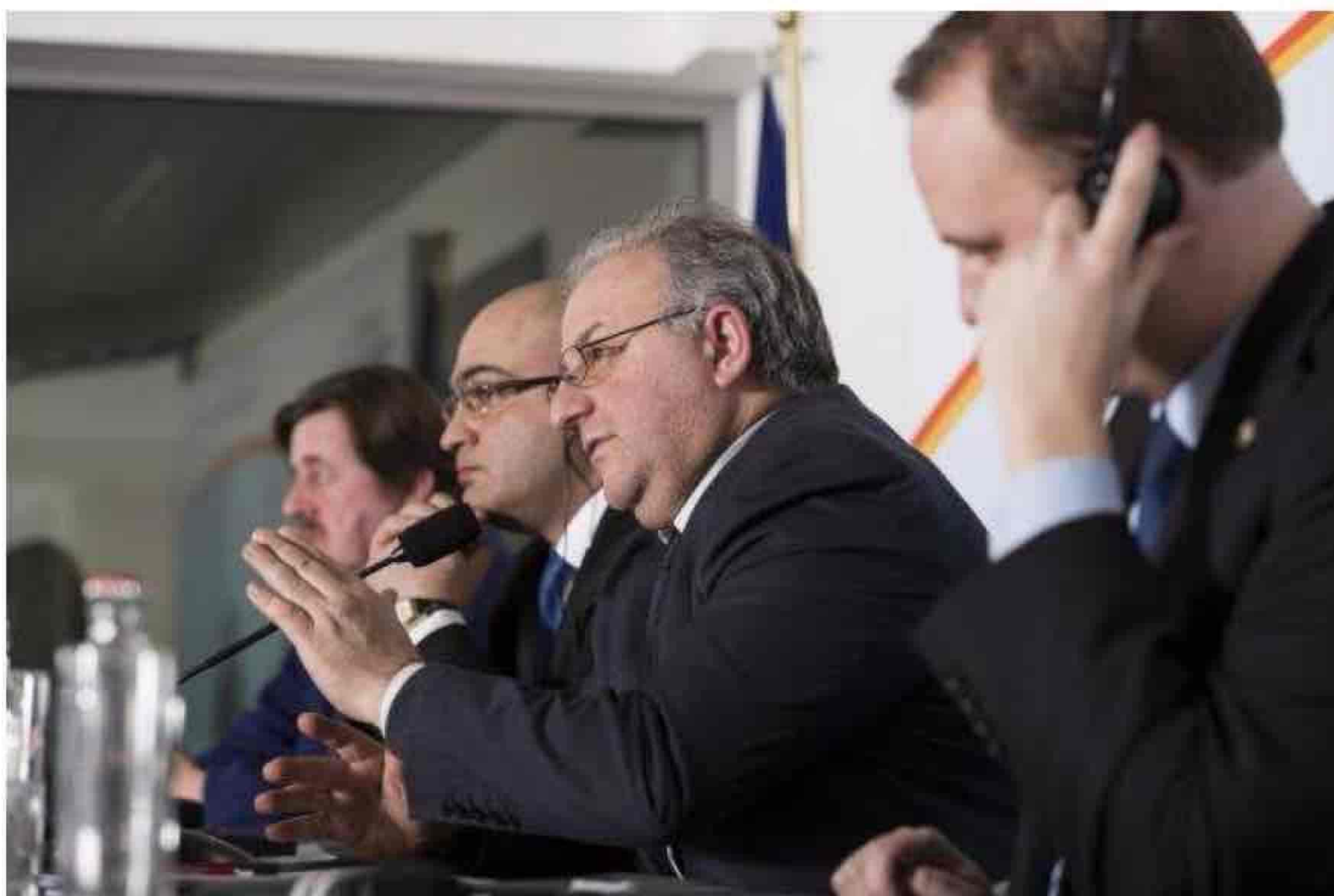
In his appeal to the President of Azerbaijan, I.Rustem, with reference to Article 53 of the Constitution of the Azerbaijan Republic - «the AR safeguards and stipulates for legal protection of Azerbaijani citizens, residing temporarily or permanently outside its territory», - kindly asks the President to call the Foreign Ministry of the AR and other state bodies to perform their duties and protect and reinstate infringed rights of Azerbaijani citizens.



An eloquence testimony to the inhuman policy of the German government in respect of persons of non-indigenous nationality and the human rights violation in Germany is today's statement of Harry Murray, chairman of the branch of the Human Rights Protection Union of

Germany. He believes that censorship and even repressions against dissenters are typical for Germany: «At present, Germany claims to lead the world. That's not a bad idea. However, for this to happen, the freedom of speech is cancelled. One may write about the foreign policy in Germany. Any German journalist would say this topic is absolutely open. However, materials published cannot affect interests of Germany. For example, one cannot touch upon facts of human rights violation. For the first time you are warned in an amicable way. Your editor, acquaintance or drinking companion says: «Break». If a journalist fails to understand, his contract is terminated and the journalist is dismissed. In so doing, Germany does not comply with a rule «thanks to this home, let's go to another». A journalist gets «a blacklisting» and will find no job in a country's newspaper, from Berlin to Hamburg. Should a journalist proceed with his struggle, his relatives would face difficulties. Thus, they'll be maltreated at work, school, etc.

Yes, there are national editions issued by the Turkish and Russian diasporas. However, materials published in these editions are none other than publications in a Moscow-located Azerbaijani district newspaper. Even worse, dismissals may be followed by search and inconceivable penalties. If you are not a native of Germany, you are sure to be ousted from the country. Another variant: you may be debarred from getting a job or, even worse, be nailed on charge. True, no killings in Germany are committed in the dark corners. Yet, that's no help!



Harry Murray maintains that "injustices in Germany are shouted about everywhere, except for the German press. It was a well-known report of the representative of Azerbaijan (surely not the world's leader in democracy and liberal values), journalist and human rights activist Eynulla Fatullayev «The Decline of Europe» that factually proved the recession and crisis of democratic values in one of the world's advanced countries".

2767 Visits

Как в Германии пытали азербайджанца

21 Марта 2013, 16:19

Автор: Мира Гасанова

В нашу редакцию поступила копия обращения гражданина Азербайджана, проживающего вот уже 14 лет в Германии, Исмаила Рустема, 1970-го года рождения, уроженца г. Геогчая, президенту Азербайджана Ильхаму Алиеву от 19 марта 2013 года.

Наш соотечественник, получив вид на жительство в Германии, впоследствии попал под жернова репрессивного аппарата германского государства, прошел тюрьмы Германии, где его избивали, пытали, где он получил увечья, заразился инфекционной болезнью, подвергался всяческим унижениям и преследованиям, в результате, в знак протеста, даже пытался совершить акт самосожжения. На протяжении 14 лет он ведет с государственным аппаратом Германии борьбу в защиту и за восстановление своих поправных прав. Неоднократное обращение во все инстанции судебных органов Германии не возымело ожидаемого эффекта. В течение 7 лет Исмаил Рустем подал 30 судебных исков в различные судебные органы, последние из которых, наконец-то, признали правомерность его притязаний и ошибочность ранее принятых решений, последняя из которых – решение верховного суда (BGH) от 12.09.2012 года (Nr.: XII ZB 484.11).



На основании действующего законодательства и, опираясь на решение суда, признавшего свою ошибку, И.Рустем подал иск о возмещении нанесенного ему за эти годы ущерба, после чего стал объектом репрессий со стороны Германского государства. Вместо исполнения решения суда и возмещения ущерба, немецкое государство решило оштрафовать его на 91 456 евро. На сегодняшний день сумма безосновательно наложенных на нашего соотечественника долгов уже исчисляется сотнями тысяч евро.

Спустя месяц после решения верховного суда, он обращается с жалобой на немецкое государство в Европейский суд по правам человека и, не дождавшись своевременного ответа на свою жалобу, обращается 12 марта 2013 года с письмом уже к Дину Шпильману, председателю Европейского суда по правам человека, где он требует от него исполнения своих прямых обязанностей по защите прав человека, вне зависимости от его вероисповедания, цвета кожи и расы, национальности, гражданства и политических предпочтений. В то же время, И.Рустем считает, что Евросуд, пытаясь защитить интересы Германии, не только нарушает обязательства по защите прав человека, но и наносит неисправимый урон своему имиджу. И.Рустем уже обвиняет Евросуд в защите интересов страны, которая, казалось бы, является оплотом демократии, на которую равняются остальные страны, у которой учатся основам либерализма государства, недавно вступившие на путь независимости, но которая на протяжении многих лет объявила войну несчастному эмигранту, разрушила его жизнь, карьеру, бизнес, нанесла ему моральный и нравственный ущерб, устроила в отношении него настоящий террор. В случае отказа от рассмотрения жалобы, И.Рустем оставляет за собой право обращения во все международные организации, судебные органы, к международной прессе, к правительствам других держав с имеющимися у него документальными данными и фактами относительно и других лиц, в отношении которых Германское государство предприняло незаконные акты, вплоть до раскрытия механизма проводимой им политики убийств иммигрантов.

В обращении же к президенту Азербайджана, И.Рустем, ссылаясь на 53 статью Конституции АР, которая гласит «АР гарантирует и обеспечивает юридическую защиту граждан Азербайджана, проживающих временно или постоянно вне ее территории», просит президента призвать МИД АР и другие государственные органы к исполнению их должностных обязанностей в отношении гражданина Азербайджана по защите и восстановлению поправленных прав.



Подтверждением антигуманной политики немецкого государства в отношении лиц некоренной национальности и попрания прав человека в Германии является сегодняшнее заявление председателя отделения Правозащитного союза Германии в городе Кельне Гарри Мюррея. Он считает, что для Германии уже давно стали правилом и цензура, и даже репрессии к инакомыслящим: **«Германия сегодня заявляет о лидерстве в мире. Само по себе это неплохо. Но ради этой цели уничтожается свобода слова. В Германии можно писать про внешнюю политику. Любой немецкий журналист скажет, что эта тема абсолютно открыта. Но материалы не должны затрагивать интересов Германии. К примеру, нельзя писать о нарушении прав человека. В первый раз предупреждают по-хорошему. Ваш редактор, приятель и собутыльник, говорит: «Break». Если по-хорошему журналист не понимает, то он получает разрыв договора и вылетает из издания. При этом в Германии не работает правило «спасибо этому дому, пойдем к другому». Журналист получает «волчий билет» и уже не найдет работу ни в одной газете страны от Берлина до Гамбурга. Если журналист продолжит борьбу, то начнутся проблемы у его родственников. Их начнут третировать на работе, в школе.**

Да, есть национальные издания турецких и русских диаспор. Но писать в них это всё равно, что писать в Москве в какой-нибудь азербайджанской районной газете. После увольнения и оттуда могут начаться обыски и немыслимые штрафы. Если вы не родились в Германии, то вас из страны попросят. Могут по-хорошему, то есть закрыть путь к трудоустройству, а могут и по-плохому – завести уголовные дела. Правда, в Германии не убивают в подворотнях. Но человека доводят до социального падения».



Гарри Мюррей говорит, что "о несправедливостях в Германии кричат все, кроме немецкой прессы. Известный отчет представителя Азербайджана (точно, уж, не первого государства в мире в плане приверженности демократии и либеральным ценностям) , журналиста и правозащитника Эйнуллы Фатуллаева «Закат Европы», фактологически доказал рецессию и кризис демократических ценностей в одной из самых передовых стран нового света".

2767 просмотров



22.03.2013 [20:21]

Son xəbər

“Sərhədsiz Reportyorlar”dan Eynulla Fətullayev bəyanatı - (Yenilənib)

“Biz Azərbaycan hakimiyyətinin prezident seçkiləri ərəfəsində tənqidçilərinə qarşı əl atdığı kəskin tədbirlərdən şoka düşmüşük”

4480 dəfə baxılıb



Baş ofisi Parisdə yerləşən “Sərhədsiz Reportyorlar” beynəlxalq jurnalist təşkilatı hazırda insan haqları müdafiəçisi kimi fəaliyyət göstərən Eynulla Fətullayevlə bağlı xüsusi bəyanatla çıxış edib. Təşkilatın rəsmi saytında az əvvəl yerləşdirilmiş bəyanatda deyilir: “Biz Azərbaycandakı rejimin prezident seçkiləri ərəfəsində öz tənqidçilərinə qarşı gördüyü kəskin tədbirlərdən, habelə ölkədə şübhəli şəkildə anti-Avropa əhval-ruhiyyəsi yaratmaq və bununla da müxalifəti zəiflətmək söylərindən şok keçiririk. Hazırda bunun nümunələrindən biri Avropada demokratiya və insan haqları dəyərlərinin aşağı düşdüyü barədə guya “Sərhədsiz Reportyorlar” tərəfindən də dəstəklənən “araşdırma”dır”.

“Sərhədsiz Reportyorlar” təşkilatının Almaniya qrupunun icraçı direktoru Kristian Mixr deyib: “Biz heç bir halda iddia olunduğu kimi bu araşdırmaya dəstək verməmişik və orada Almaniya insan haqlarının vəziyyəti ilə Azərbaycandakı vəziyyətin müqayisə olunmasını tamamilə qeyri-proporsional hesab edirik”.

Bəyanatda deyilir ki, “araşdırmanın” (dırnaq işarəsi təşkilata aiddir.-red) müəllifi rejimin tənqidçisi kimi beynəlxalq mükafatlar almış jurnalist Eynulla Fətullayevdir. “O, iki müxalif qəzetin redaktoru kimi prezident İlham Əliyev tərəfindən əfv olunana qədər dörd ildən çox həbsxanada qalıb. Həbsdən buraxıldıqdan sonra Fətullayev açıq-aşkar hakimiyyətyönümlü hesabatlar, o cümlədən Azərbaycan həbsxanalarında siyasi məhbusların vəziyyətinə dair hesabatlar dərc edib” deyərək bəyanatda bildirilir.

Beynəlxalq jurnalist təşkilatı xatırladır ki, Fətullayevin Almaniya insan haqlarının pozulmasından bəhs edən hesabatı bu ilin yanvarında Brüsseldə təqdim olunub. Bundan bir neçə gün sonra AŞ PA-da Azərbaycanda siyasi məhbuslara dair qətnamə layihəsi səsvermədən keçməyib. Alman məruzəçi Kristofer Ştrasser bunu Azərbaycan hakimiyyətinin güclü lobbı fəaliyyəti ilə izah edib. “Biz qorxu hissi ilə qeyd edirik ki, hətta rejimin keçmiş tənqidçiləri belə indi onun müdafiəçisinə çevrilir” deyərək “Sərhədsiz Reportyorlar”ın direktoru Mihrdən sitat gətirilir. Xatırladaq ki, “Amnesty International” E.Fətullayevin həmin hesabatına dəstək vermədiyini bəyan edib, daha sonra təşkilatla jurnalist arasında qalmaqla yaranıb. “Amnesty International” elan edib ki, E.Fətullayevlə bütün əlaqələri kəsir.

Məsələ ilə bağlı “Yeni Müsavat”-a açıqlama verən Eynulla Fətullayev bildirib ki, hazırda Parisdədir və elə bu gün “Sərhədsiz reportyorlar” təşkilatının nümayəndələri ilə görüşüb: “Dünən biz bir azərbaycanlının Almaniya həbsxanalarında qarşılaşdığı işgəncələrlə bağlı sənəd yaymışıq. Bugünkü bəyanat həmin işgəncə faktına Almaniya hökumətinin cavabıdır. Mənə bəllidir ki, Almaniya hökuməti işgəncə faktının beynəlxalq miqyasda çıxmasından çox narahatdır, davranışlardan və bu məsələyə təpkiyə cəldi bir gərginlik keçirdiyi aydın görünür. Bu bəyanat da Almaniya hökumətinin mövqeyini ifadə edir. Düşünürəm ki, belə bəyanatlar yaymaqdan, işgəncə faktlarını aradan qaldırmaq daha münasib olardı. Məsələ burasındadır ki, Almaniya və alman cəmiyyəti hər zaman başqalarını tənqid etməyi öyrənib, tənqid olunmaq onlara ağır gəlir. İndi biz yeni bir beynəlxalq araşdırmaya başlamışıq. Əminəm ki, bu da yanvar ayında təqdim etdiyimiz araşdırma kimi sensasyon bir araşdırma olacaq”.

musavat.com

tabu

Mann wollte sich selbst verbrennen

33-jähriger Aserbajdschaner vor dem Reichstag überwältigt

Ein 33-jähriger Aserbajdschaner, der in Kreuzberg lebt, hat am Mittwochnachmittag gedroht, sich vor dem Reichstag zu verbrennen. Doch die Polizeibeamten waren schneller. Sie griffen ein, bevor der Mann seine Drohung wahr machen konnte. Er hatte sich bereits mit Diesel übergossen.

Am Vormittag habe der Mann verschiedenen Journalisten, darunter Mitarbeitern der Zeitung "Hürriyet", einen Brief zukommen lassen: In dem Schreiben erklärt er, dass er sich am Nachmittag mit Benzin übergießen und vor dem Reichstag verbrennen wolle. Sein Motiv nach Angaben eines Polizeisprechers: Er werde von deutschen Behörden ungerecht behandelt. Die von dem Aserbajdschaner informierten Journalisten reagierten sofort und alarmierten die Polizei. tabu

Hier finden Sie den Tagesspiegel im Netz:

<http://www.tagesspiegel.de>

<http://www.facebook.com/tagesspiegel>

<https://twitter.com/tagesspiegel>

Sie möchten Teil des Tagesspiegelteams werden: <https://verlagsjobs.tagesspiegel.de/>

**PS: Lesen Sie den Tagesspiegel
Checkpoint - Berlins beliebtester
Newsletter. Hier geht es zur [kostenlosen
Anmeldung](#).**

Der Tagesspiegel - Do., 8. Januar 2004 - Ausgabennummer 18352/2004 - Seite 014 - Ressort: Berlin

tabu

Mann wollte sich selbst verbrennen

33-jähriger Aserbaidzchaner vor dem Reichstag überwältigt

Ein 33-jähriger Aserbaidzchaner, der in Kreuzberg lebt, hat am Mittwochnachmittag gedroht, sich vor dem Reichstag zu verbrennen. Doch die Polizeibeamten waren schneller. Sie griffen ein, bevor der Mann seine Drohung wahr machen konnte. Er hatte sich bereits mit Diesel übergossen.

Am Vormittag habe der Mann verschiedenen Journalisten, darunter Mitarbeitern der Zeitung "Hürriyet", einen Brief zukommen lassen: In dem Schreiben erklärt er, dass er sich am Nachmittag mit Benzin übergießen und vor dem Reichstag verbrennen wolle. Sein Motiv nach Angaben eines Polizeisprechers: Er werde von deutschen Behörden ungerecht behandelt. Die von dem Aserbaidzchaner informierten Journalisten reagierten sofort und alarmierten die Polizei. tabu

• H A D İ S Ə •

Strasburqda intihara cəhd göstərən azərbaycanlı danışdı

14:13 12-06-2009

“Sənədlərimi paltaryuyan maşına atıb, özümü dəlixanaya saldılar”



Bu il mayın 15-də Avropa Şurası İnsan Haqları Məhkəməsinin binasının qarşısında dalbadal iki dəfə intihara cəhd göstərmiş azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl (Azəri) həmin hadisədən sonra mətbuata ilk dəfə açıqlama verib. O, Lent.az-a eksklüziv açıqlamasında hadisə günü Strasburqdan 20 kilometr aralı bir yerə aparıldığını deyib: “Məni dəlixanaya apardılar. Mayın 15-dən iyunun 6-dək dəlixanada qaldım. Pasportumla bərabər bütün sənədlərimi paltaryuyan maşına atıb, yox etdilər. Sonra isə mənə bunun təsadüfi bir xəta olduğunu bildirdilər. Mən də sənəd üçün qovluğun yuyulub əriməsinin mümkün olmadığını dedim”.

Fransadakı Ruhi-Əsəb Xəstəxanasında mayın 15-dən 21-dək aclıq aksiyası keçirdiyini bildirən R.İsmayıl orada ona “əhsuz da səsini duymayacaqlar, boş yerə özünü yorma” deyildiyini qeyd edib. Xəstəxanada bir sıra qurumlarla əlaqə saxlayan R.İsmayıl iyunun 6-da Almaniyaya – Berlinə gedib: “Saat 22.00-da Berlindəki evimə çatdım. Lakin məlum oldu ki, polislər qapımın açarlarını dəyişiblər, qapıya da polis bölməsinə getməyim barədə bildiriş kağızı vurublar. Beləliklə, yerli polis bölməsinə getdim. Orada məni dəlixanaya aparmaq istədilər. Mən də öz növbəmdə Fransada verilən sənədləri təqdim etdim. Hazırda Almaniya Federativ Respublikası məhkəməsinin qərarı ilə mənə alman millətindən olan rəsmi xəstə baxıcısı ayrılıb və bütün hüquqlarım ona verilib. İndi mən bu cür pozulan hüquqlarımın müdafiəsi ilə məşğulam”.

Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. O, hazırda 16 xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil xəstəliklərdən əziyyət çəkir. R.İsmayıl turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq, Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib.

R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50 milyon avro

məbləğində təminat tələb edib. R.İsmayılın Almaniyada və Azərbaycanda vəkillərinin fəaliyyət göstərməsinə baxmayaraq, indiyədək təminat ala bilməyib.

Pərvin ABBASOV

[LENT.AZ](#)

Xəbərin oxunma sayı: 1262

15.05.2009 [16:05]

Fontu böyüt: 11 12 14 16

QÜRBƏT ELDƏ CAN VERİRDİ ÖLÜMƏ

Almaniyada yaşayan azərbaycanlı AİHM-in qarşısında intihara cəhd edib

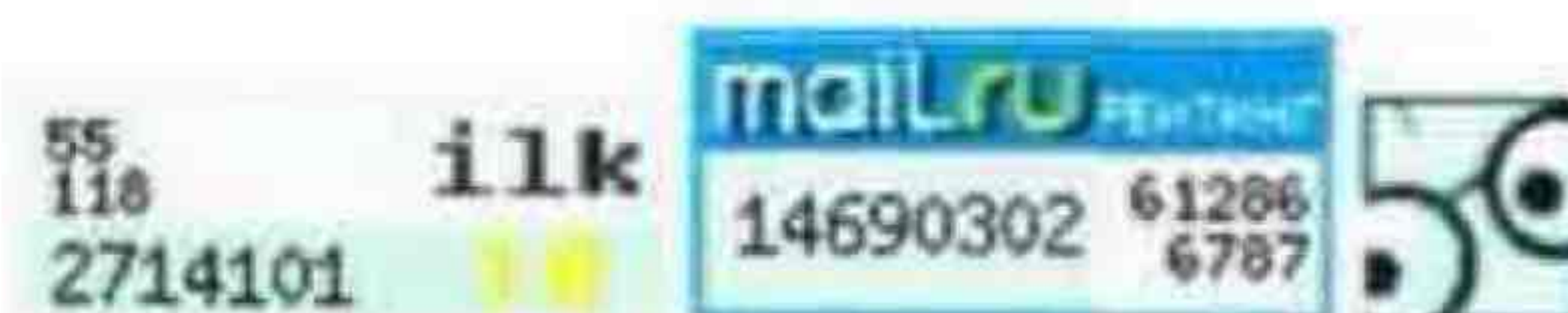
Almaniyada yaşayan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin qarşısında intihara cəhd göstərib.



APA-nın Avropa bürosunun məlumatına görə, məhkəmənin həyətinə daxil olan R. İsmayıl üstünə benzin töküb və alışqanla özünə od vurmağa çalışıb. Yanğınsöndürənlərin müdaxiləsi ilə intihar cəhdinin qarşısı alınıb. İlk intihar cəhdi alınmayan azərbaycanlı mavi rəngdə olan həb qəbul edərək özünü zəhərləmək istəyib. Ona dərhal ilkin tibbi yardım göstərilib. Hadisə yerinə gələn həkim briqadası ilkin müayinədən sonra soydaşımızın həyatı üçün təhlükə olmadığını bildirib. Həkimlər R. İsmayılın qəbul etdiyi maddənin tərkibinin hələ məlum olmadığını deyiblər. Daha sonra o xəstəxanaya aparılıb və həkim nəzarəti altındadır.

Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan, Azərbaycan vətəndaşı Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. R. İsmayıl hazırda 16 – QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil və s. xəstəliklərdən əziyyət çəkir. O, 1998-ci ildə turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib. R. İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50.000.000 avro dəyərində təzminat tələb edib.

1014 dəfə baxılıb



12:17 22-12-2008

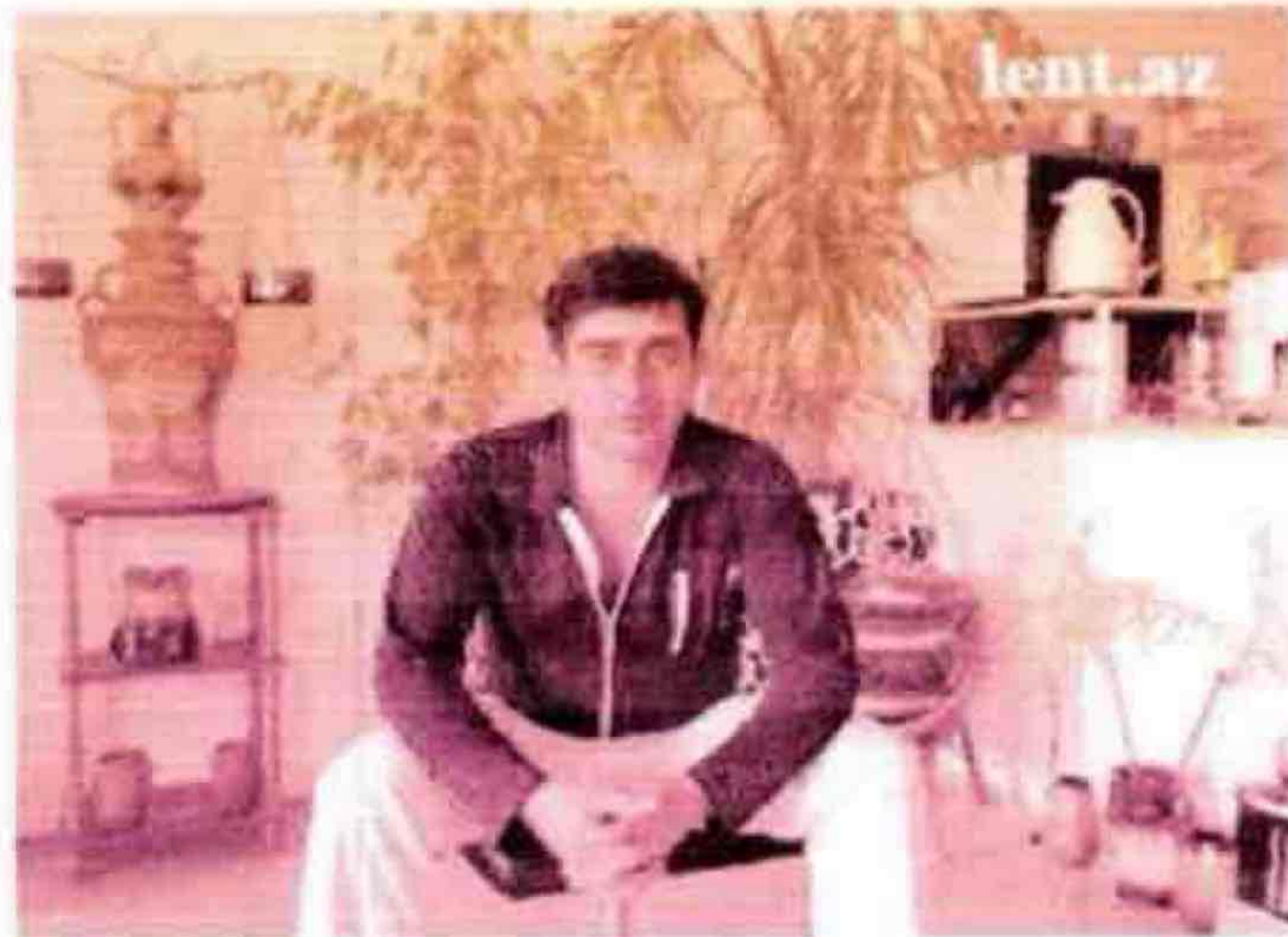


foto lent

< 1 / 9 >

Üzerində 70 məhkəmə prosesi keçirilmiş, 16 xəstəlik, o cümlədən HIV daşıyıcısı olan Rüstəm İsmayıl Lent.az-a danışdı

Dosye: Almaniya Federativ Respublikasında (AFR) daimi yaşayış hüququ olan, Azərbaycan Respublikasının vətəndaşı Rüstəm İsmayıl (İsmayılov) 1970-ci ildə Azərbaycanın Göyçay rayonunda anadan olub. 1977-ci ildə Göyçay rayon 3 sayılı orta məktəbin 1-ci sinfinin rus bölməsində təhsil almağa başlayıb. 1985-ci ildə 8-ci sinfi bitirərək, orta məktəblə yollarını ayırıb. 1985-88-ci illərdə Göyçay rayon peşə məktəbində təhsil alıb. 1998-ci ilə qədər bizneslə məşğul olub, böyük uğurlar qazanıb. Lakin sonradan – məhz 1998-ci ildə biznesi iflasa uğrayıb. Həmin il Almaniyaya gedib (rəsmi sənədlərdə Almaniyaya turist kimi getdiyini qeyd edib). Subaydır. Hazırda Rüstəm 16 xəstəlikdən - AIDS, infarkt, ağ ciyər infarktı (vərəm), depressiya, xroniki prostat

xəstəliyi, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A (qaraciyər xəstəliyi), ikinci dərəcəli sifilis, babasil və s. - əziyyət çəkir (Rüstəm bəzi xəstəliklərin adlarını ingiliscə təqdim edib). Almaniyadakı sənədlərdə soyadı İsmayıl, Azərbaycandakı sənədlərdə isə İsmayılovdur. Soyadının İsmayıl olması üçün Azərbaycanın Almaniyadakı Səfirliyinə müraciət edib.

O, hazırda Almaniyada yaşayır. "Yaşayır" demək bəlkə də düzgün olmazdı, sürünə-sürünə mübarizə aparır. Beləliklə, HIV-lə yaşayan (daha doğrusu, artıq AIDS xəstəliyinə tutulmuş), 33 yaşında infarkt keçirmiş Rüstəm faciəvi həyat hekayətini Lent.az-a danışır.

"...1998-ci ildə turist olaraq gəldiyim Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərimi itirdim və həyatım fəlakətə uğradı. Həmin il ağır sətəlcəm xəstəsi olmağıma baxmayaraq, AFR qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında heç bir insan haqlarına uyğun olmayan, qanunsuz olaraq küçələrə atıldım. Ağır sətəlcəm halda, qaranlıq, soyuq qış gecələrində ac-susuz, evsiz-eşiksiz, çöllərdə ölməyə tərk edilmiş heyvanlar kimi həyatda qalmaq savaşı sürdürdüm. 1999-cu ildə xəstəlik keçirdiyim halda, polislər tərəfindən zorla çıpaq soyundurularaq vətəndaşlığımı döyüldüm. Bütün bu və başqa qanun pozuntularından irəli gələn, xroniki xəstəliklərimin ağır nəticəsini görən dövlət dərhal məhkəmələr vasitəsilə arxa-arxaya qeyri-qanuni, ədalətsiz qərarlar verib, yeni cinayətlər törətməyə başladı. Hətta 5 il ərzində məhkəmələr tərəfindən həkimə getməyim də qanunsuz şəkildə qadağan edildi. Bütün bu haqsızlıqlar və cinayətlər məndə ağır psixoloji xəstəliklərə yol açdı. Ağır xəstə vəziyyətimi görən alman həkimləri və satılmış alman vəkillərim cinayəti başqa istiqamətə, istədikləri kimi yönləndirdilər. Ağır xəstəliklərimin səbəbinin gizlədilməsi və məni ayaqlar altında tapdanaraq cinayətlərin ört-basdır edilməsi məni çıxılmaz vəziyyətə gətirib çıxardı. Bu vəhşiliklərin nəticəsində 33 yaşında infarkt keçirərək, xəstəxanaya düşdüm. 2003-cü ilin axırlarında ağır xəstə halımı və ölməyə məhkum edildiyimi görən türk toplumu həqiqətlərin yayılmasında mənə köməklik etməyə başladı. 2004-cü ilin yanvar ayında mən Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinə şikayət edib, Almaniya parlamentinin qarşısında canıma qəsd etmək cəhdinə məcbur qaldım. Bu hadisə Almaniya mediasında geniş yer alsada da, bu cinayətlər davam etdi.

Ali savadım olmadığı üçün 2004-cü ildən etibarən cinayətlərin yazılmasında alman millətinə aid olmayan başqa millətlərin nümayəndələrinin köməyindən istifadə etmişəm. illərlə "Şarete" psixoloji xəstəxanasında ağır xəstə kimi qeydiyyatda göstərilməyimə baxmayaraq, düzgün diaqnoz qoymaq istəməmələri nəticəsində heç bir müalicə görmədim. "Şarete" xəstəxanası bir cinayəti düzəltməyə deyil, ört-basdır etməyə çalışdı. Saxta faktlar toplamaq məqsədi ilə həmin xəstəxananın "Küçələrdə daşa basdırmaq müalicəsi", iz itirmək və vaxt qazandırmaq məqsədi daşıyırdı.

Həmçinin başqa xəstəxanalar tərəfindən də eyni yöntemlərlə xəstəliklərim gizlədildi.

2006-cı ilin may ayında Fransiskos xəstəxanasında həkimlər məcburiyyət qarşısında qalıb uzun illər gizlətdikləri AIDS xəstəsi olduğumu üzə çıxardılar. Bu diaqnoz mənə deyildəndən 5 gün öncə (mən xəstəxanada ağır xəstə yatağında ikən) Avropa İnsan Haqları Məhkəməsində 746/04 sayılı iş mənim iştirakım olmadan açılıb və "Almaniyanın Ali Məhkəməsindən keçmədiyi" iddiası ilə rədd edilib.

Baxmayaraq ki, Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin İnsan Hüquqlarının və Əsas Azadlıqların Müdafiəsi Haqqında Avropa Konvensiyasının 37-ci Maddəsinin 1-ci Bəndinin son abzasına görə (İnsan hüquqlarının kobudcasına pozulduğu üçün) məhkəmə bu şikayətə baxmağa davam etməli idi.

Ondan başqa, 746/04 nömrəli davaya birləşdirilən 18.10.04 tarixli şikayətim (105 C 3052 / 04), Alman ZPO § 511 qanununa görə, Almaniya Ali Məhkəməsi bu işə baxa bilməzdi (çünki iddiası 600 avrodan yüksək olmayan davalar Almaniya yalnız bir hakimin qərarı ilə bağlanır. İkinci bir yuxarı instansiya məhkəməsində bu iş açıla bilməz).

AFR dövlət təşkilatlarının və məhkəmələrin bəziləri qərarlarının qanunsuz olduğunu rəsmi qəbul etməyə məcbur oldu. Lakin bir çox başqa dövlət təşkilatlarında və məhkəmələrdə qanunsuz qərarlar verildiyini yetərli faktlarla sübut etməyimə baxmayaraq, bu təşkilatlar və məhkəmələr öz cinayətlərinin üstünün açılmaması üçün ciddi maneələr törədirlər. Heç bir cinayətim olmadığı halda 1998-2008 ilə qədər Almaniya mənimə qarşı 70 məhkəmə qurulub. Bu məhkəmələrin yalnız 7-də iştirak etməyimə icazə verilib. Bu 7 məhkəmədə haqlı oldumu sübut etdiyim üçün eyni tarixdə qərar verməkdə çətinlik çəkiblər. Ona görə də qalan 63 məhkəmə xəbərim olmadan, mənimə heç bir müdafiə haqqı verilmədən, qeyri-qanuni baxılıb və cinayətkarların maraqlarını müdafiə edərək ədalətsiz qərarlar verilib. Bir sözlə, Almaniya mənim həyatımı məhv edib. Artıq 4-5 il ömrüm qalıb. Oturub ölümümü gözləyirəm..."

Rüstəm İsmayıl iddia edir ki, Almaniya hökuməti Dünya Bankından hər miqrant üçün ildə 35 min avro alır. Lakin miqrantlara həmin puldan yalnız 3-5 min avro verilir.

Rüstəm İsmayılın tələblərinə gəlincə, o, təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyir. Onun tələblərindən biri isə neytral ölkələrdən ekspertlər təyin edilərək xəstəliklərinin səbəbləri və tarixlərinin təyin edilməsidir. Ona qarşı cinayətkarlıq törədən şəxslərin cəzalandırılmasını istəyən Rüstəm İsmayıl maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50.000.000 avro dəyərində təminat tələb edir: "Ölümümdən sonra bütün hüquqlarım avtomatik ailə üzvlərimə keçir. Bunu AFR-in yüksək məhkəmə notariusunda təsdiq etdirmişəm".

Rüstəm təminat alacağı təqdirdə başına gələnlər barədə kitab yazmaq və film çəkmək niyyətindədir. O, tələbləri yerinə yetirilməyəcəyi təqdirdə, 2009-cu il mayın 15-də Avropadakı dövlət təşkilatlarından birinin qarşısında intihar edəcəyini dedi.

Onda AIDS xəstəliyinin aşkara çıxarılması isə çox maraqlı olub. Belə ki, Rüstəmin Almaniya yaşayan Türkiyə türkü Əzizə adlı bir xanımla münasibətləri var imiş. O, 2006-cı ildə xəstəxanaya düşür, 1 həftədən sonra isə həkimlər ona qapını göstərir, deyirlər, bəsdir qaldın, get evinə. Həmin vaxtlar Əzizə xanım Rüstəmi hər gün ziyarət edirmiş. Onun xəstəxanadan çıxarıldığını gören Əzizə həkimlərdən hansı xəstəliyi tapdığını israrla soruşur. Həkim isə Rüstəmin qanında bir virus tapdıqlarını, lakin onun nə olduğunu bilmədiyini söyləyib. Almaniya vətəndaşı olan Əzizə xanımın böyük israr və təzyiqlərindən sonra (onun köməkliyiylə məsələyə Türkiyə mediası və Almaniyanın TD1 televiziya kanalı da qarışdı) Rüstəmdə HIV virusunun olduğu aşkarlanır. Heç demə, Əzizə xanım Rüstəmlə ailə həyatı qurmaq barədə fikirləşmiş, lakin acı xəbər bu istəyə mane olub: "Xəstəlik aşkarlandıqdan sonra sadəcə, dost olaraq qaldıq. O, yaxşı bir xanımdır. Əzizə xanımla Azərbaycandakı diaspora nümayəndələri də çox yaxşı tanıyır. 7 kitabı da var".

Rüstəm Svetlana adlı rus qadını ilə təxminən ilyarım birgə yaşayıb, ancaq bu, sevgi olmayıb. "Bu əlaqəni məni tanıyanların hamısı bilirdi. İndi evlənmək istəyirəm. Lakin necə evlənim? Mən ancaq özüm kimi HIV-lə yaşayan qadınla evləne bilərəm. Bu da evlənmək sayılmaz, birlikdə yaşamaq olar. Həm də dünyaya xəstə, şikəst uşağın gəlməsini də istəmirəm" – deyir, Rüstəm.

Rüstəmin Bakıda və yaşadığı Berlin şəhərində vəkili var. Onun Bakıdakı vəkili Tamella Abdullayeva Lent.az-a açıqlamasında Rüstəm İsmayıl ilə bağlı Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinə 2 dəfə müraciət etdiyini bildirib. İlk müraciət onun pozulan hüquqlarının bərpası və 50 milyon Avro təminatın ödənməsi tələbi olub. Digər müraciət isə bu yaxınlarda edilib. Bu il noyabrın 24-də Rüstəmin Almaniya yaşadığı mənzilin qapısını qıraraq, onu zorla qapalı bir yere aparıblar. Tamella Abdullayeva Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinə ikinci dəfə məhz bu məsələ ilə bağlı müraciət edərək Rüstəmin dərhal azadlığa buraxılmasını tələb edib. Rüstəm özü deyir ki, o, Tamella Abdullayevanın və Almaniya Azərbaycan Evinin prezidenti Tofiq Qarayevin köməkliyiylə 4 gündən sonra azadlığa çıxıb.

Tamella Abdullayeva Rüstəm İsmayılın hüquqlarının qorunması ilə bağlı anasının Azərbaycan Prezidentinə müraciət etdiyini də bildirib. Vəkil özü isə Azərbaycan Milli Məclisi və digər qurumlara analoji müraciətlər etsə də, heç bir cavab almayıb...

dinleyenlere güzel dakikalar yaşatırken, Fatma Aydın, Şirin Esinsel de seslendirdikleri şarkılarla bol alkış aldılar.



erneği'nde n'la devam

Başkan Küçükdoğan, seçildikten sonra şunları söyledi: "Bu yıl önemli projelerimiz var. Bunlardan biri tahtadan 50 insan figürü yapacağız. 50 kurumdan birer insanla, göçün 50. yılı tarihe



Murat TOSUN

mal edilecek. Röportaj, video çekimi yapılarak hem sivil toplum kuruluşları tanıtılarak hem de tarihe bir eser bırakılacaktır. DİTİB, Alevi toplumu dernekleri, Türk sivil toplum örgütleri gibi kurum ve kuruluşlarda

video çekimi ve röportajlar yapılacak. Tüm çalışmalar Duisburg Müzesi'nde gösterime sunulacak. Ayrıca aile birleşimi, aile içi şiddet, zorunlu evlilik, Alman vatandaşlığı gibi 15 ayrı değişik konuda seminerler düzenleyeceğiz."



ıkımızın adına açurduğumuz kasaya koymuştuk. Sonra anlaşılmadı, 1,5 yıl sonra ayrılmaya karar verdik. Bunun üzerine 2009 yılında

açtırmış ve tüm ziynet eşyalarını kendi adına açtırdığı bir başka kasaya koymuş. Eski eşim hakkında davacı olacağım."

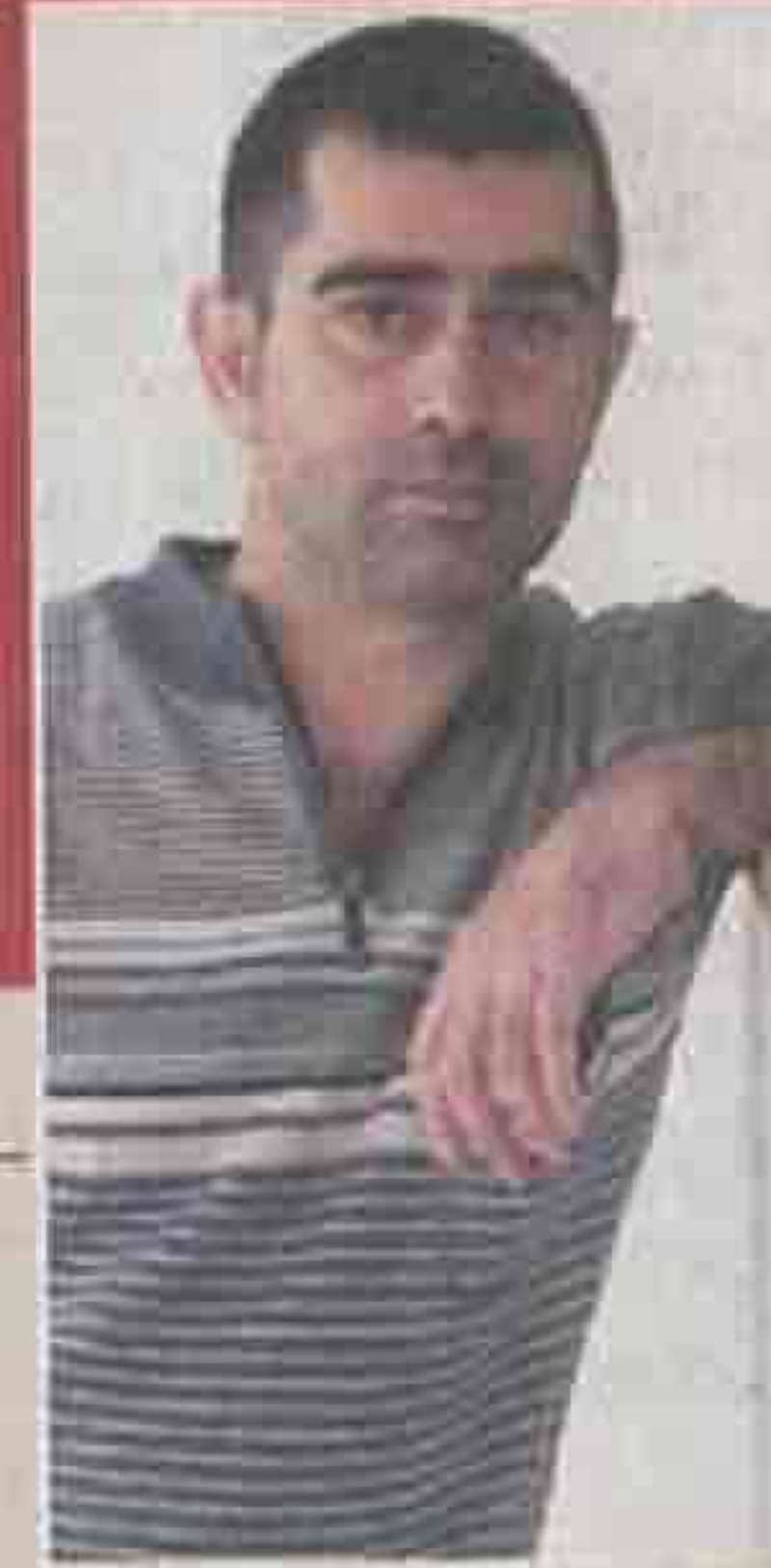
Eski eş: Asıl mağdur benim

KUŞADASI'NDA telefonla ulaştığımız G.P., Hürriyet'e yaptığı açıklamada, "Beni terk eden o. Asıl mağdur benim" dedi. Eşinin Türkiye'ye ayak uyduramadığı için aralarında anlaşmazlık çıktığını anlatan G. P., "Düğündeki takıları koyduğumuz kasanın anahtarlarından biri bende idi.

Fakat Ayşe, iki anahtarı da alıp gitmiş. Oysa kasada, bana ait yatırım amaçlı başka altınlar da vardı. Onları muhafaza etmek için banka yetkililerinin huzurunda kasayı açtırdım. Tüm altınlar şimdi bir başka kasada. Boşanma davası sonuçlandıktan sonra, aile büyüklerinin huzurunda, herkes payını alacak" dedi.

Devleti dava etti, 91 bin Euro kaybetti

■ Murat TOSUN



BERLİN'de yaşayan ve kalp-akciğer rahatsızlığı nedeniyle çalışamayan Azeri asıllı İsmail Rüstem, bir yandan 91 bin Euro'luk mahkeme masrafı borcuyla boğuşurken, diğer yandan da kendisine ödenen Hartz IV yardımını alabilmek için mücadele ediyor.

Para çekemiyorum

Almanya'da 2002 yılında süresiz oturma müsaadesi için başlattığı hukuk mücadelesini 2009 yılında kazanan İsmail Rüstem, aynı yıl Alman devletine karşı tazminat davası açtı. Mahkeme, dava boyunca, temsil yetkisinin devlet tarafından kendisine verilen hukuki refakatçi tarafından yürütüleceği kararını verdi. Refakatçısının ise mahkemeyeyle ilgilenmediğini ve bu nedenle tazminat davasını kaybettiğini belirten Rüstem, "Bu nedenle 91 bin Euro'luk mahkeme masrafını ödemeye mahkum edildim. Beni bilgilendirmeyerek zor durumda bıraktığı için şikayet ettim. O da bunun üzerine aldığı Hartz IV yardımına müdahale edemeyeceğini bildirmiş. 3 aydır, kendi hesabımdan para çekemiyorum" dedi.

Göçmene oy hakkı verilsin

ALMAN Sendikalar Birliği (DGB) Hamburg teşkilatında yeni uyum sözcüsü olarak göreve başlayan Boşnak kökenli Elvisa Kantareviç, göçmenlere seçme ve seçilme hakkı verilmesi gerektiğini söyledi. DGB Hamburg teşkilatında, gazetecilere açıklamalarda bulunan Kantareviç, göçmenlerin çok uzun süreden beri Almanya'da yaşamasına rağmen yerel seçimlerde seçme ve seçilme hakkına sahip olmamasını eleştirerek, bu hakkın verilmesi konusundaki çalışmalarına ağırlık vereceğini belirtti.

Kantareviç, sundukları danışmanlık hizmetinden yararlanmak isteyen vatandaşların 040-28401669 numaralı telefondan kendisine ulaşabileceğini sözlerine ekledi.

z demokratiyanın

Barak Obamanın Amerika jurnalistləri qarşısında ibrətamiz çıxışı

Mən sizin yazdıqlarınız və ya ötürdükleriniz hər bir məlumatla razılaşmaya bilərəm. Hətta mən öz işinizi necə gördüyünüz barədə şikayət də edə bilərəm. Lakin mən bilirəm ki, sizlər öz işinizi yaxşı yerinə yetirəndə mənə də öz işimi yaxşı yerinə yetirməyimə kömək edirsiniz. Bizi qarşınızda hesabat verməyə məcbur etməklə, bizdən dürüstlük tələb etməklə, işləri yarımçıq qoymaq və siyasi oyunlara qoşulmağımızın qarşısını almaqla sizlər bizə, Amerika xalqına xidmət edənlərə, öz işimizi daha yaxşı görməyə yardım edirsiniz.

Və bu cür jurnalistikanı qoruyub saxlamağa dəyər - çünki bu yalnız sizin üçün deyil, ümumilikdə cəmiyyət üçün lazımdır. Biz bu çətin dünyanı dərk etmək, bizim həyatımızda baş verən hadisələr barədə olduğu kimi xəbər vermək sahəsində göstərdiyiniz yardıma ümid edirik və həmişə sizin doğru xəbərlərinizi gözləyirik, hətta onlar təqribi olsa belə.

Bu, yenilənmə və yeni ixtiralar dövrüdür. Bunu hökumət öyrənməlidir,

biznes dairələri də bu yeni bacarıqlara yiyələnə bilər, jurnalistlərin isə davam etdirdikləri bir işdir. Bu otağa nəzər salıram və son bir neçə il ərzində suallarına cavab verdim və peşələrinə sadıq cənablar və xanımları gördükdə, əmin oluram ki, bu sahənin üzvləşdiyi bütün çətinliklərə cavab verəcək istedad, yaradıcılıq, etiras və əzmkarlıq mövcuddur. Bu sahədə qaynar xəbərləri çatdırma biləcək gənclər və ya sərt sualları dəfələrlə soruşmağa cəsarəti cətan çox da gənc olmayanlar hələ də var. Yalnız bu keyfiyyətlər sizin bütün problemlərinizi həll etməyəcək. Lakin bunlar şübhəsiz isbat edir ki, problemləri həll etməyə dəyər. Və başlamaq üçün bu, ən yaxşı yerdir.

Ona görə də mən sizlərə öz minnətdarlığımı öz edirəm, mən sizə öz dəstəyimi təklif edirəm və sizinlə birgə işləməyi, sizlərin və Amerika xalqının suallarını cavablandırmağa hazır olduğumu bildirirəm, çünki biz qarşıdakı aylar və illər ərzində daha da təkmil birliyə nail olmağa ümid edirik.

görə Sarkozini tənqid etdi

İkimi, Türkiyənin lükəli ola bilər»



Türkiyənin üzünə qapını bağlasa, bunun nəticələri qapının bugünkü yarı açıq halından daha təhlükəli

ola bilər», - deyər qəzet yazıb.

Türkiyənin həm iqtisadi, həm hərbi baxımdan bölgədə önəmli rol oynadığını vurğulayan qəzet, "Osmanlı İmperatorluğuna istinad edən keçmişi, türk mədəniyyəti və İslam mirası sayəsində Türkiyənin qonşularını Avropa Birliyindən daha yaxşı anladığını" vurğulayıb.

"AB qarşısındakı xəritələrin üzərində istədiyi bütün sorhədləri çəkə bilər. Ancaq unutmamalıdır ki, Türkiyə öz taleyinə özü qərar verəcək və bunun AB-nin xoşu gəlməyən bir qərar olması ehtimalı da var".

Azərbaycanlı Avropa Məhkəməsinin qarşısında intihar edəcək

Göyçay sakini Rüstəm İsmayıl müalicəsi üçün 50 milyon avro təminat tələb edir

Almaniyada yaşayan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl bu gün Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin qarşısında intihar edəcək. Bu barədə APA-ya R.İsmayıl özü xəbər verib.

11 ildir Almaniyada yaşayan və Berlində daimi yaşayış hüququ olan R.İsmayılın sözlərinə görə, onun 1998-ci ildən Almaniya məhkəmələri ilə problemləri var. O qeyd edib ki, problem barədə 3 dəfə Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinə şikayət ərizəsi göndərsə də, şikayəti qəbul edilməyib. R.İsmayıl bir neçə ciddi xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS-dən əziyyət çəkdiyini də açıqlayıb. O necə intihar edəcəyini gizli saxlamaq istədiyini bildirib. Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan, Azərbaycan vətəndaşı Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. R.İsmayıl hazırda 16- QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil və s. xəstəliklərdən əziyyət çəkir. O, 1998-ci ildə turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib.



R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50.000.000 avro dəyərində təminat tələb edib.

R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50.000.000 avro dəyərində təminat tələb edib.

«TƏRƏQQİ-1» kursu

2009-10-cu tədris ilinə şagird qəbulu elan edir.

Şagird ali məktəbə qəbul olmadıqda ödənişlər geri qaytarılır

Mayın 31-nə qədər qeydiyyatdan keçənlərə 25% güzəşt edilir.

012 4185305, 050 5087120

HADİSƏLƏR, RƏYLƏR



Qənimət Zəhidə
AZADLIQ!



Eynulla Fətullayevə
AZADLIQ!



Ruslan Bəşirliyə
AZADLIQ!

«Sizin nailiyyətiniz demokratiyanın uğuru üçün vacibdir»

Barak Obamanın Amerika jurnalistləri qarşısında ibrətamiz çıxışı

ABŞ prezidenti Barak Obama mayın 10-da Ağ Evin Müxbirləri Assosiasiyası qarşısında çıxış edib. Onun çıxışından bir hissəni təqdim edirik:



Bu gecə buraya həm ölkəmiz, həm də dünya üçün fəvqaladə çətinliklər, o cümlədən jurnalistika sahəsində real maneələrin olduğu bir dövərdə toplaşmışıq. Bu global dö-

xoş nəticə gətirmir.

O da düzdür ki, sizin bir sahə olaraq nailiyyətiniz demokratiyanın uğuru üçün vacibdir. Bu demokratiyanın işə salan bir vasitədir.

Mən sizin yazdıqlarınız və ya ötürdükleriniz hər bir məlumatla razılaşmaya bilərəm. Hətta mən öz işinizi necə gördüyünüz barədə şikayət də edə bilərəm. Lakin mən bilirəm ki, sizlər öz işinizi yaxşı yerinə yetirəndə mənə də öz işimi yaxşı yerinə yetirməyə kömək edirsiniz. Bizi qarşınızda hesabat verməyə məcbur etməklə, bizdən dürüstlük tələb etməklə, işləri yarımçıq qoymaq və siyasi oyunlara qoşulmağımızın qarşısını almaqla sizlər bizə, Amerika xalqına xidmət edənlərə öz isimizi daha yaxşı

biznes dairələri də bu yeni bacarıqlara yiyələnəlməlidir, jurnalistlərin işə davam etdirdikləri bir işdir. Bu otağa nəzər salıram və son bir neçə il ərzində suallarına cavab verdim və peşələrinə sadıq cənablar və xanımları gördükdə, əmin oluram ki, bu sahənin üzvləşdiyi bütün çətinliklərə cavab verəcək istedad, yaradıcılıq, etiras və əzmkarlıq mövcuddur. Bu sahədə qaynar xəbərləri çatdırma biləcək gənclər və ya sərt sualları dəfələrlə soruşmağa cəsarəti çatan çox da gənc olmayanlar hələ də var. Yalnız bu

Azərbaycanlı Avropa Məhkəməsinin qarşısında intihar edəcək

Göyçay sakini Rüstəm İsmayıl müalicəsi üçün 50 milyon avro təzminat tələb edir

Almaniyada yaşayan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl bu gün Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin qarşısında intihar edəcək. Bu barədə APA-ya R.İsmayıl özü xəbər verib.

11 ildir Almaniya da yaşayan və Berlində daimi yaşayış hüququ olan R.İsmayılın sözlərinə görə, onun 1998-ci ildən Almaniya məhkəmələri ilə problemləri var. O qeyd edib ki, problem barədə 3 dəfə Av-



• H A D İ S Ə •

İntihara hazırlaşan azərbaycanlıdan şok açıqlama!

11:31 15-05-2009

“Bundan BMT Baş katibinin də xəbəri var”



“Mən bu gün mayın -15-də Avropa vaxtı ilə səhər saat 08.00—12.00 arası Avropa İnsan Haqları Məhkəməsi binasının qarşısında intihar edəcəyəm”. Bunu Lent.az-a eksklüziv açıqlamasında Almaniyada yaşayan, hazırda Fransanın Strasburq şəhərində olan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl (İsmayılov) deyib. “Bu, hər hansı bir dəlilik əlaməti deyil. Sadəcə insan həyatına vəhşiliklərlə edilən qəsdin nəticəsidir” – deyə, o bildirib.

R.İsmayıl onu da vurğulayıb ki, mayın 15-də intihar edəcəyi ilə bağlı xəbərdən Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin sədri, Birləşmiş Millətlər Təşkilatının (BMT) Baş katibi, Avropa İnsan Hüquqları Müdafiə Komitəsinin prezidenti və başqa insan hüquqları təşkilatlarının rəhbərliyinin bir neçə aydır xəbəri var.

R.İsmayıl Lent.az saytının kollektivinə də onunla bağlı xəbərləri işıqlandırdığı üçün təşəkkür edib. O, www.rustemazeri.com saytının oxucuların diqqətinə çatdırılmasını xahiş edib.

Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. O, hazırda 16 xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil xəstəliklərdən əziyyət çəkir. R.İsmayıl turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq, Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib. Bundan başqa, R.İsmayıl ayağına nahaqdan 1000 avrodan çox qaz pulu yazıldığını bildirib.

R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50 milyon avro

məbləğində təminat tələb edib. R.İsmayılın Almaniyada və Azərbaycanda vəkillərinin fəaliyyət göstərməsinə baxmayaraq, indiyədək təminat ala bilməyib.

Pərvin ABBASOV

[LENT.AZ](#)

Xəbərin oxunma sayı: 2315

<http://www.today.az/view.php?id=52327>

Azerbaijani living in Germany attempted twice to commit suicide outside European Court of Human Rights

15 May 2009 [16:27] - [TODAY.AZ](http://www.today.az)

Azerbaijani Rustam Ismayil, who lives in Germany, attempted to commit suicide outside the European Court of Human Rights, APA's Europe bureau reports.



Rustam Ismayil poured the petrol on himself and attempted to ignite it. The suicide attempt was prevented by fire-fighters. Then the Azerbaijani received a blue pill. He was offered the first medical aid. Doctors examined him and said it posed no hazard to his life. The doctors said it was not known yet what medicine Rustam Ismayil received. Later he was taken to hospital. He is under doctors' control now.

Azerbaijani citizen Rustam Ismayil, who has the right of permanent residence, was born in Goychay in 1970. In 1998 he left for Germany as a tourist. At present Rustam Ismayil suffers 16 diseases – AIDS, infarction, tuberculosis, depression, chronic prostatitis, second grade reflection, chronic hepatitis A, syphilis, haemorrhoids etc. In 1998 he lost his documents in Germany. Despite serious pneumonia, he did not receive medical aid, was illegally expelled. He was beaten by the police in 1999. He said German courts even banned him from going to doctors within 5 years.

Rustam Ismayil demands courts to urgently send him to another European country to begin treatment. He demands ? 50 million as pecuniary and nonpecuniary damage.

/APA/

URL: <http://www.today.az/news/society/52327.html>

Strasburqda intihara cəhd göstərən azərbaycanlı danışdı

14:13 12-06-2009



“Sənədlərimi paltaryuyan maşına atıb, özümü dəlixanaya saldılar”

Bu il mayın 15-də Avropa Şurası İnsan Haqları Məhkəməsinin binasının qarşısında dalbadal iki dəfə intihara cəhd göstərmiş azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl (Azəri) həmin hadisədən sonra mətbuata ilk dəfə açıqlama verib. O, Lent.az-a eksklüziv açıqlamasında hadisə günü Strasburqdan 20 kilometr aralı bir yerə aparıldığını deyib: “Məni dəlixanaya apardılar. Mayın 15-dən iyunun 6-dək dəlixanada qaldım. Pasportumla bərabər bütün sənədlərimi paltaryuyan maşına atıb, yox etdilər. Sonra isə mənə bunun təsadüfi

bir xəta olduğunu bildirdilər. Mən də sənəd üçün qovluğun yuyulub əriməsinin mümkün olmadığını dedim”.

Fransadakı Ruhi-Əsəb Xəstəxanasında mayın 15-dən 21-dək aclıq aksiyası keçirdiyini bildirən R.İsmayıl orada ona “ənsuz da səsini duymayacaqlar, boş yerə özünü yorma” deyildiyini qeyd edib. Xəstəxanada bir sıra qurumlarla əlaqə saxlayan R.İsmayıl iyunun 6-da Almaniyaya – Berlinə gedib: “Saat 22.00-da Berlindəki evimə çatdım. Lakin məlum oldu ki, polislər qapımın açarlarını dəyişiblər, qapıya da polis bölməsinə getməyim barədə bildiriş kağızı vurublar. Beləliklə, yerli polis bölməsinə getdim. Orada məni dəlixanaya aparmaq istədilər. Mən də öz növbəmdə Fransada verilən sənədləri təqdim etdim. Hazırda Almaniya Federativ Respublikası məhkəməsinin qərarı ilə mənə alman millətindən olan rəsmi xəstə baxıcısı ayrılıb və bütün hüquqlarım ona verilib. İndi mən bu cür pozulan hüquqlarımın müdafiəsi ilə məşğulam”.

Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. O, hazırda 16 xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil xəstəliklərdən əziyyət çəkir. R.İsmayıl turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq, Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib.

R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50 milyon avro məbləğində təzminat tələb edib. R.İsmayılın Almaniyada və Azərbaycanda vəkillərinin fəaliyyət göstərməsinə baxmayaraq, indiyədək təzminat ala bilməyib.

Pərvin ABBASOV

Xəbərin oxunma sayı: 1262

İntihara hazırlaşan azərbaycanlıdan şök açıqlama!

15 May, 2009

0Sərh

Yazar: vahab | Bölmə: [Siyasi](#) | Oxunub: 683

Bundan BMT Baş katibinin də xəbəri var” “Mən bu gün mayın -15-də Avropa vaxtı ilə səhər saat 08.00—12.00 arası Avropa İnsan Haqları Məhkəməsi binasının qarşısında intihar edəcəyəm”. Bunu Lent.az-a eksklüziv açıqlamasında Almaniyada yaşayan, hazırda Fransanın Strasburq şəhərində olan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl (İsmayılov) deyib. “Bu, hər hansı bir dəlilik əlaməti deyil. Sadəcə insan həyatına vəhşiliklərlə edilən qəsdin nəticəsidir” – deyə, o bildirib. R.İsmayıl onu da vurğulayıb ki, mayın 15-də intihar edəcəyi ilə bağlı xəbərdən Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin sədri, Birləşmiş Millətlər Təşkilatının (BMT) Baş katibi, Avropa İnsan Hüquqları Müdafiə Komitəsinin prezidenti və başqa insan hüquqları təşkilatlarının rəhbərliyinin bir neçə aydır xəbəri var. R.İsmayıl Lent.az saytının kollektivinə də onunla bağlı xəbərləri işıqlandırdığı üçün təşəkkür edib. O, www.rustemazeri.com saytının oxucuların diqqətinə çatdırılmasını xahiş edib. Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. O, hazırda 16 xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil xəstəliklərdən əziyyət çəkir. R.İsmayıl turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq, Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib. Bundan başqa, R.İsmayıl ayağına nahaqdan 1000 avrodan çox qaz pulu yazıldığını bildirib. R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50 milyon avro məbləğində təminat tələb edib. R.İsmayılın Almaniyada və Azərbaycanda vəkillərinin fəaliyyət göstərməsinə baxmayaraq, indiyədək təminat ala bilməyib

[Bu mövzu Google-da »](#)

[Bu yazını Dostuna göndər](#)



17-18 Sentyabr 2008

"Almaniya mənim bütün həyatımı məhv etdi"

İsmayıl Rüstəm: "İtiriləsi heç nəyim yoxdur, 4-5 il ömrüm qalıb..."

Ülviyyə Şamilqızı

Sosial vəziyyəti aşağı olan bir sıra azərbaycanlılar normal yaşamaq üçün xarici ölkələrə üz tuturlar. Əksər hallarda ölkə vətəndaşları Rusiya, Türkiyə və Dubaya getsələr də, "Xalq Cəbhəsinə" müsahibə verən Rüstəm İsmayıl Almaniya yollanıb. "Almaniya demokratik və müasir ölkədir" düşüncəsi Rüstəmin canı bahasına başa gəlib. 1970-ci ildə Göyçay şəhərində anadan olan Rüstəm İsmayıl, 1998-ci ilə qədər Azərbaycanda ticarət sahəsində müəyyən uğurlar əldə edib. Azərbaycanda yaşayarkən özünün şəxsi topdan satış mərkəzi, çayxanası, bir neçə dükanı, çörək sexi olan Rüstəm bizneslə məşğul olub. Həmin dövrdə Rüstəm başqa bir axara düşüb və iflasa uğrayıb.

Müsahibə zamanı Rüstəm İsmayıl bildirdi ki, tale onu aparıb Almaniya çıxarıb: "Ancaq gedərkən onun demokratik, hüquqi bir dövlət olduğunu zənn edirdim. Amma təəssüflər olsun ki, Almaniya heç də düşündüyümüz qədər kənardan göründüyü kimi deyil. Artıq 1998-ci ildə orada olarkən sənədlərimi itirdiyim üçün polislər tərəfindən yaxalandım. Onlarda "yurt dışı edilmə" adlı departasiya edilənlərin lageri var, məni ora göndərdilər. Bundan sonra başlayan ağır həyat şərtləri artıq məni xəstə salmışdı, öskürürdüm, ciyərlərim çürüməyə başlamışdı. Bu vəziyyətdə xəstə insan kimi oranın həkimlərindən yardım istədim, lakin rədd cavabı aldım. Onlar məndən bu köməliyi də əsirgədilər. Almaniya hökumətindən siyasi sığınacaq istəməmişdim, sadəcə olaraq hamı kimi mən də yaşamaq üçün mübarizə aparırdım. Ömürlük orada qalmaq fikrim də yox idi, yalnız sənədlərimi itirdiyim üçün Almaniya qalmağa məcbur oldum. Xəstəliklərimlə bağlı həkimlərə müraciət etsəm də, Almaniya qanunları ilə nəzərdə tutulan müalicə mənə edilmədi. Məni departasiya lagerindən bayıra buraxandan sonra onlar müəyyən hüquqlarımı tanımalı idilər. Yəni qanunla kimliyim təsdiq edilənə qədər onlar mənə keçici bir hüquq verirlər. Bunların qanunlarında hüquqi status var, bu qaçqın statusu deyil. Yalnız kimliyin təsdiq edilməsi kimi "duldunq" adlı müvəqqəti yaşayış statusudur. Həmin dövrdə qanunları yaxşı bilmirdim, çünki Azərbaycanda yaşayarkən də nə siyasətçi, nə hüquqşünas idim, yalnız bizneslə məşğul olan bir ticarətçi olmuşam. Bütün bunların nəticəsində axırı o vəziyyətə gəlib çıxdı ki, məni qaçaq yolla bir həkimin yanına götürüb apardılar. Qeyri-qanuni yollarla dərman alırdım, amma doğru-dürüst bir müalicə görə bilmirdim. 1999-cu ildə polislər sənədlərim olmadığı üçün məni ikinci dəfə yaxaladılar. Sənədi olmayan bir insanı Almaniya yollarından yalnız cinayət törətdiyi təqdirdə çıxarırlar. Buna görə də, buradan birdəfəlik qovulmaq üçün mütləq bir cinayət törətməli idim. İkinci dəfə polislər tutub məni həbsxanaya atanda orada Biderman adlı bir kilsə işçisi var idi, o, bəzi məsələləri mənə başa saldı. Bundan sonra bütün haqsızlıqlara qarşı biz, yəni alman həbsxanasında olan 450 nəfər dustaq üsyan qaldırdıq. Daha sonra problemlərimi üsyan zamanı alman parlamentindən həbsxanaya gələn nümayəndə heyəti qarşısında qaldırdım. Həmin vaxt gələn nümayəndələrdən nəyə görə məni birinci dəfə həbsxanadan azadlığa buraxanda qanunla nəzərdə tutulan imkanlardan istifadə etməmə imkan vermədiklərini soruşdum. Həmin vaxtlarda möhkəm sətəlcəm olmuşdum, 1999-cu ildə bu, daha pis formada özünü büruzə

verməyə başladı. Belə ki, tez-tez özümü itirirdim, əlim-ayağım qatlanırdı, sən demə xəbərim olmayıb, ciyərlərim tamamilə çürüyüb. Dövlət həmin ildə yoxlanış aparan zaman xəstə olduğumu bildi".

Rüstəm qeyd etdi ki, bütün bunlara baxmayaraq, yenə də 2002-ci ildə Almaniyada ona qarşı qanunsuz məhkəmə qərarı çıxarılıb: "Məsələn, Almaniyada belə bir qanun var ki, kimliyindən, milliyyətindən asılı olmayaraq, insanların yaşam qarantisi ilk sırada durur. Alman hakimləri isə qərar verdilər ki, mənə heç bir yaşam qarantisi verilməsin. Yəni mənə nə işləməyə, nə sosial yardım almağa, nə də ki, həkimə getməyə icazə vermədilər. Ancaq Almaniyada bu qanuna zidd haldır, çünki onların qanunlarında belə şey yoxdur. Hətta 2002-ci ildə hakim belə bir qanunsuz qərar da verdi ki, əgər həkimlər ona artıq xəstəlik ucbatından öz ölkəsinə qayıda bilməyəcək vəziyyətdədir kimi bir diaqnoz qoysa belə, yenə də ona heç bir köməklik və ya yardım göstərilməsin. Yəni mövcud olan qanunları pozmaqla onlar məni küçələrə buraxmalarının ağır nəticə verdiyini gördükdə bunu ört-basdır etmək üçün mənə qarşı qanunsuz qətnamələr qəbul edirdilər. Düşünüblər ki, bu insan artıq bezib, özü burdan başqa bir dövlətə gedər, yaxud intihar edər. 2003-cü ildə infarkt keçirdim. Yenidən xəstəxanalara düşdüm. Bununla bağlı Almaniyanın TD1 telekanalının Alman-Türk proqramında da çıxış etmişəm. Xəstəxanadan çıxandan sonra yenidən dövlətə müraciət etdim ki, heç olmasa qanunla nəzərdə tutulan yardımlardan istifadə etməyə imkan versinlər. Çünki artıq sonum gəlmişdi, iş-gücüm yox, özüm infarkt keçirmiş bir adam. Alman məhkəməsi mənə qarşı yenə qeyri-qanuni qərarlar verdi. İş o yerə gəlib çıxdı ki, 2004-cü ildə Alman Parlamentinin qarşısında intihara qalxdım və Avropa məhkəməsinə müraciət etdim. Qəzetlərdən, televiziyalardan jurnalistlər gəlmişdilər, amma polislər yardım göstərmək əvəzinə məni psixiatrik xəstəxanaya atdılar. Orada mən polislərə bildirdim ki, özümü yandıran deyiləm, bircə tələbim var: parlamentin qarşısına jurnalistlər gəlsin. Hətta bir türk polisi mənə köməklik etdi. Mən onlara dedim ki, Almaniya kimi demokratik bir dövlətdə bu qədər hüquq pozuntusu ola bilməz. İki gün orada aclıqda dayandım, çox möhkəm soyuqlar var idi, özüm də ağır xəstə idim, artıq dözə bilmədim. Üçüncü gün üzərimə benzin tökərək intihar etməyə qalxdım. Həmin vaxt ora gələn jurnalistlərə, polislərə dedim ki, Almaniyada hüquqlarım kobudcasına pozulub, 1999-cu ildə polislər məni vəhşicəsinə döyüblər, polisleri üst-başımı soyunduraraq çılpaq vəziyyətdə mənə əziyyət, işgəncə verməyi əyləncəyə çeviriblər. Beş il boyunca məhkəmələr hüquqlarımı pozub, bütün həyatımı alt-üst ediblər". Ancaq bunların da bir nəticəsi olmayıb. Nəhayət, 2005-ci ildə ona qarşı səf qərar çıxaran hakimlərin əleyhinə açdığı məhkəmə prosesini Rüstəm qazana bilib. Rüstəm vurğuladı ki, 2004-cü ildə Avropa Məhkəməsinə müraciət edib: "Lakin bu gün Avropa Məhkəməsi qanunsuz olaraq mənim şikayətimə baxmır". Rüstəmin sözlərinə görə, Almaniyada ayda 6-7 nəfər miqrant intihara əl atır. Onların verdiyi əziyyətlərə, vəhşiliklərə dözmürlər: "Bütün bunların vəhşiliklərinin nəticəsidir ki, hazırda mənim əlacı olmayan 16 xəstəliyim var. Hətta ailə həyatı belə qurmamışam. Almaniya dövləti mənim bütün həyatımı məhv etdi. Bu proseslər gedə-gedə mən miqrantlardan bir məlumat da əldə etdim ki, Almaniyada miqrantlara qarşı başqa bir siyasət yürüdülür. Elə ikinci dünya müharibəsindən sonra türklərin, yuqoslavlının Almaniya gətirilib yerləşdirilməsini misal olaraq göstərmək olar. 40 ildən sonra onları geri göndərmək istəsələr də qanun buna imkan verməyib. Bundan sonra ortaya miqrant oyunu çıxıb. Böyük dövlətlərin burada marağı ondadır ki, onlar ucuz qiymətə qul, kölə qazanır. Bildiyiniz kimi istənilən ölkədə başqa dövlətdən gələn kasıb miqrantlar ən ağır işlərdə ən ucuz qiymətə işləyirlər, heç bir hüquqi sənədi, sığortası olmadan. Almaniya bu ölkədə yaşayan miqrantların hər biri üçün Dünya Bankından ildə 35 min avro pul alır. Mənim alman hökumətinin apardığı çirkin siyasətə qarşı çıxmaqda əsas məqsədim bu hökuməti məhkəmə "stolunda" otuzdurmaqdır. Konkret olaraq onu deyə bilərəm ki, onların mənə qarşı törətdikləri vəhşiliyin, xəstəliklərin gizlədilməsi və digər məsələlərlə bağlı bu günə qədər 40 məhkəmə prosesi baş

verib. Mən onlarla sona qədər mübarizə aparacağam, itiriləsi heç nəyim yoxdur, çünki artıq 4-5 il ömrüm qalıb...".



Bundan BMT Baş katibinin də xəbəri var”

“Mən bu gün mayın -15-də Avropa vaxtı ilə səhər saat 08.00—12.00 arası Avropa İnsan Haqları Məhkəməsi binasının qarşısında intihar edəcəyəm”. Bunu Lent.az-a eksklüziv açıqlamasında Almaniyada yaşayan, hazırda Fransanın Strasburq şəhərində olan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl (İsmayılov) deyib. “Bu, hər hansı bir dəlilik əlaməti deyil. Sadəcə insan həyatına vəhşiliklərlə edilən qəsdin nəticəsidir” – deyə, o bildirib.

R.İsmayıl onu da vurğulayıb ki, mayın 15-də intihar edəcəyi ilə bağlı xəbərdən Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin sədri, Birləşmiş Millətlər Təşkilatının (BMT) Baş katibi, Avropa İnsan Hüquqları Müdafiə Komitəsinin prezidenti və başqa insan hüquqları təşkilatlarının rəhbərliyinin bir neçə aydır xəbəri var.

R.İsmayıl Lent.az saytının kollektivinə də onunla bağlı xəbərləri işıqlandırdığı üçün təşəkkür edib. O, www.rustemazeri.com saytının oxucuların diqqətinə çatdırılmasını xahiş edib.

Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. O, hazırda 16 xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil xəstəliklərdən əziyyət çəkir. R.İsmayıl turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq, Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib. Bundan başqa, R.İsmayıl ayağına nahaqdan 1000 avrodan çox qaz pulu yazıldığını bildirib.

R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50 milyon avro məbləğində təzminat tələb edib. R.İsmayılın Almaniyada və Azərbaycanda vəkillərinin fəaliyyət göstərməsinə baxmayaraq, indiyədək təzminat ala bilməyib.



<http://www.azadliqradiosu.az/content/article/1683992.html#relatedInfoContainer>

Cəmiyyət

AŞPA-nın binası önündə ağzı bağlı aksiya keçirən azərbaycanlı



Rüstəm İsmayılın AŞPA binası önündə ağzı bağlanmış şəkildə aksiyası

12.05.2009 [Mələhət Nəsibova](#)

«1994-95-ci ildən başlayaraq get-gedə vəziyyət elə həddə gəlib çıxdı ki, 1998-ci ildə vətəni tərk etməyə məcbur qaldım».

«Vətəni tərk etməyə məcbur qaldım»

Rüstəm İsmayıl Azərbaycanın Göyçay rayonundan olsa da, hazırda Almaniyada daimi yaşayış hüququ var. 1998-ci ilədək Göyçayda şəxsi topdan satış məntəqələri, dükanları, çörək sexləri olub. Deyir bir müddət sonra ölkədəki monopoliya bir çox kiçik biznesmen kimi onu da iflasa uğradıb. Məcburi ölkəni tərk edib və işləmək üçün Almaniyaya üz tutub. İndi 16 ağır xəstəlikdən, o cümlədən AIDS-dən əziyyət çəkir.

Biz Rüstəmlə nə Azərbaycanda, nə də ki, Almaniyada görüşdük. Onunla Strasburqda AŞPA binası önündə ağzı bağlanmış şəkildə aksiya keçirərkən tanış olduq. Dəfələrlə Avropa Məhkəməsindən tutmuş bir sıra beynəlxalq təşkilatların binası önündə aksiya keçirdiyini bildirdi. Hətta bir neçə dəfə intihara da təşəbbüs edib. Haqqını tələb etdiyini, Almaniyada zorakılığa, işgəncəyə məruz qaldığını bildirir. 1998-ci ildən 2008-ci ilədək Almaniyada ona qarşı 70 məhkəmə işi qaldırılıb.

Rüstəm bəxti gətirməyənlərdəndir

Rüstəmlə söhbət zamanı o çox təəssüfləndi ki, Azərbaycanda sosial vəziyyətin ağır olması onun və bir çox həmvətənlilərinin xarici ölkələrə sığınmasına səbəb olub. Kiminin bəxti gətirib kimininsə yox...

Rüstəm bəxti gətirməyənlərdəndir. 1998-ci ildə Almaniyaya gəldiyi ilk gündən sənədlərini itirdiyindən alman polisi tərəfindən yaxalanaraq deportasiya edilənlər üçün düşərgəyə göndərilir. Sənədləri olmadığından nə geri qayıda bilir, nə də ki, sığınacaq verilir. Deyir bundan sonra başlayan ağır həyat şərtləri onu xəstə edir:

«Almaniya parlamentinin qarşısında intihara cəhd etdim»

«Etirazım Almaniyada mənə qarşı baş verən haqsızlıqlardandır. İlk dəfə 1998-ci ildə sətəlcəm xəstəsi olmuşam, bir ildən sonra bu epilepsiyam oldu. Polislər tərəfindən döyülmüşəm, alçaldılmışam.



Səbəbi o olub ki, epilepsiya baş verdiyi zaman polislər məni bağlamaq istəyirdilər, məni zorla cinayətkarların saxlandığı yerə salırdılar. Amma mənim heç bir cinayətim yox idi. Sadəcə epilepsiya keçirmişdim, o zaman buna etiraz əlaməti olaraq özümü doğradım, qollarımı kəsdim. Amma mənim həkimə getməyimə qadağan qoyuldu, psixoloji problemlərimin olduğunu dedilər. 2003-cü ildə infarkt keçirdim. Ağır xəstə olmağıma baxmayaraq küçələrdə qaldım. 2004-cü ildə Almaniya parlamentinin qarşısında intihar etməyə məcbur qaldım».

2006-cı ildə Fransiskos xəstəxanasında AİDS olduğunu öyrənir. Bir çox məhkəmə prosesindən sonra 2007-ci ildə Rüstəm Almaniya vətəndaşlığı alır. Deyir ki, ömrü yetdikcə haqqını tələb edəcək, qürbətdə tapdığı 16 ağır xəstəliyin əvəzinə.

Azərbaycan üçün burnumun ucu göynəyir

«Məni məcbur etmək istəyirdilər ki, bir arayış gətirim ki guya mən dövlətimdə xəstə olmuşam. Ancaq mən Almaniyaya gələndə tam sağlam idim. Bunu yazılı olaraq məndən almaq istəyirdilər. AİDS-in mənə necə bulaşmasının araşdırılmasını tələb edirəm. Burada da şübhəli məqamların olduğunu düşünürəm».

Rüstəm İsmayılın tələbinə gəlincə, müalicəsinin təcili başlanmasını, neytral ekspertlərin təyin edilərək xəstəliklərinin səbəblərinin və tarixlərinin aşkarlanmasını istəyir. Eləcə də ona qarşı zorakılıq törədən şəxslərin də cəzalandırılmasını tələb edir.

Rüstəm İsmayılın Azərbaycandakı və Almaniyadakı vəkili Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinə şikayət ünvanlayıblar. Valideynləri də Azərbaycanın dövlət başçısına, ombusmana və digər qurumlara müraciət edərək Rüstəmə kömək etmələrini xahiş ediblər.

Rüstəm deyir ki, Azərbaycan üçün burnumun ucu göynəyir: «Amma 16 dənə xəstəliklə mən gedib Azərbaycanda neyliyə bilərəm? Ailəmə dərd verməkdən başqa...»

- [Çap et](#)
- [Dosta göndər](#)
- [Sərh \(2\)](#)

Ölmədi, Strasburq Məhkəməsinə gedib çıxdı... - EKSKLÜZİV

20:00 25-12-2009



Almaniya dövlətini məhkəməyə verən Azərbaycan vətəndaşının 50 milyonluq iddiası icraata götürüldü

Avropa İnsan Haqları Məhkəməsi Azərbaycan vətəndaşı Rüstəm İsmayılın Almaniya dövlətinə qarşı məhkəmə iddiasını icraata götürüb. Bu barədə Lent.az-a açıqlamasında Rüstəm İsmayıl özü məlumat verib. Onun sözlərinə görə, İnsan Haqları Məhkəməsinə dəfələrlə müraciət olunsada, 2009-cu ilin noyabrın 6-da edilmiş müraciət qəbul olunub. Məhkəmədən bu barədə onun Bakıdakı vəkiliyə xəbər verilib: "Xəbər verildi ki, artıq məhkəmədə mənim işimlə bağlı istintaq başlayıb".

R.İsmayılın vəkili Tamella Abdullayeva Lent.az-a açıqlamasında məlumatı təsdiqləyib.

Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. Almaniya 1998-ci ildə köçüb, orada bizneslə məşğul olub. 1998-ci ildə alman polisi onun ölkədə qanunsuz yaşamasını iddia edib. Həmin il Rüstəm İsmayıl 6 ay müddətinə həbsdə yatıb. 1999-cu ildə də eyni iddia ilə 6 ay həbsdə saxlanılıb.

Həmçinin, müxtəlif vaxtlarda yaşadığı Berlin şəhərindəki psixi xəstəxanalarda zorla üst-üstə 30 günə yaxın saxlanılıb. Ona paranoid diaqnozu qoyulub, lakin o, bu iddianı da qəbul etməyib.

Rüstəm İsmayıl müxtəlif xəstəliklər keçirib, sələcəm olub. Lakin Almaniya müalicə olunmamasına imkan verilməyib.

2005-ci ildə isə onun HIV-ə yoluxduğu aşkarlanıb. Lakin həkimlər bu virusa onun təxminən 2000-ci ildə yoluxduğunu bildirib. Hazırda QİÇS xəstəsi olan R.İsmayıl bu məsələdə də Almaniya dövlətini günahlandırır, virusun vaxtında aşkarlanmasına mane olmağa qınayır.

Bütün bunlarla bağlı R.İsmayıl Almaniya ümumilikdə 80 məhkəmə çekişməsi yaşayıb. Lakin o, məhkəmələrin ədalətsiz olması iddiası ilə Avropa Şurasının İnsan Haqları Məhkəməsinə müraciət edib. Müraciətlərin qəbul edilməməsinə etiraz edən Rüstəm İsmayıl bu il mayın 15-də Strasburq Məhkəməsinin qarşısında intihara cəhd edib. Lakin onu son anda ölümdən xilas edərək, psixi dispansərə salıblar.

Hazırda o, Almaniya dövlətindən 50 milyon avro təminat tələb edir. Məhkəməni udacağı və həmin məbləği alacağı təqdirdə isə işğal altında olan ərazilərdən gələn məcburi köçkün övladları üçün toy edəcəyini deyir.

Yeri gəlmişkən, Rüstəm İsmayılın görə Almaniya "TD-1" adlı türk telekanalı bağlanıb. Belə ki, R.İsmayılın iştirakıyla orada bir videoçarx çəkilib. Rüstəm həmin çarxda "Mən faşist deyiləm!" kəlmələrini işlədib. Bu çarx həmin telekanalda bir yayımlanıb, sonra isə Almaniya dövləti TV-ni qapayıb.

Pərvin ABBASOV

LENT.AZ

Эйнулла Фатуллаев из парижского офиса "Репортеров без границ": "Германия сильно нервничает"

22 Марта 2013, 20:49

Сегодня глава НПО "За права человека" Эйнулла Фатуллаев, находящийся в настоящее время в Париже встретился с представителями головного офиса международной организации "Репортеры без границ". В настоящее время Э.Фатуллаев проводит новое исследование. На встрече также были обсуждены вопросы, связанные с положением азербайджанских СМИ.

Сегодня же немецкая организация "Репортеры без границ" выступила с заявлением в отношении недавнего отчета НПО "За права человека" о ситуации с правами человека в Германии. В заявлении говорится: "Мы в шоке от реакционных действий, примененных правительством против критиков и попыток создать антиевропейские настроения ради ослабления оппозиции в преддверии выборов". Одним из примеров подобной попытки является Отчет о ситуации с демократией и правами человека в Европе, якобы поддержанный «Репортерами без границ».

Исполнительный директор германской группы «Репортеров без границ» Кристиан Михр сказал следующее: «Мы не поддерживали данный Отчет и считаем, что сравнение ситуации с правами человека в Германии с азербайджанскими реалиями, диспропорционален.

В связи с этим Э.Фатуллаев заявил в беседе с корреспондентом нашего сайта: **"Сегодня я встречался с представителями головного офиса "Репортеров без границ" в Париже, обсуждали ситуацию вокруг положения СМИ в различных странах мира. Мы начали новое международное исследование, и поэтому я направил специальный запрос представителям организации. Что касается немецкого отделения Репортеров - то это автономная структура, и к парижской организации не имеет прямого отношения. Я считаю, что заявление немецкого отделения Репортеров без границ - заказное, и направленное против нашей международной деятельности.**

Правительство Германии нервничает. Они сами привыкли наносить удары, но не научились получать подрбные удары. Порой наступают времена, когда надо держать удары, либо выправлять ситуацию с правами человека в собственной стране. Буквально вчера мы опубликовали историю одного азербайджанца, подвергнутого пыткам в немецкой тюрьме. Это - не выдумка, а реальная история. И было бы лучше, если бы правительство Германии занялось решением собственных проблем, и не лезла бы со своим уставом в чужой монастырь".

2189 просмотров

İntihara hazırlaşan azərbaycanlıdan şok açıqlama!

15 May, 2009

0Sərh

Yazar: vahab | Bölmə: [Siyasi](#) | Oxunub: 683

Bundan BMT Baş katibinin də xəbəri var” “Mən bu gün mayın -15-də Avropa vaxtı ilə səhər saat 08.00—12.00 arası Avropa İnsan Haqları Məhkəməsi binasının qarşısında intihar edəcəyəm”. Bunu Lent.az-a eksklüziv açıqlamasında Almaniyada yaşayan, hazırda Fransa'nın Strasburq şəhərində olan azərbaycanlı Rüstəm İsmayıl (İsmayılov) deyib. “Bu, hər hansı bir dəlilik əlaməti deyil. Sadəcə insan həyatına vəhşiliklərlə edilən qəsdin nəticəsidir” – deyə, o bildirib. R.İsmayıl onu da vurğulayıb ki, mayın 15-də intihar edəcəyi ilə bağlı xəbərdən Avropa İnsan Haqları Məhkəməsinin sədri, Birləşmiş Millətlər Təşkilatının (BMT) Baş katibi, Avropa İnsan Hüquqları Müdafiə Komitəsinin prezidenti və başqa insan hüquqları təşkilatlarının rəhbərliyinin bir neçə aydır xəbəri var. R.İsmayıl Lent.az saytının kollektivinə də onunla bağlı xəbərləri işıqlandırdığı üçün təşəkkür edib. O, www.rustemazeri.com saytının oxucuların diqqətinə çatdırılmasını xahiş edib. Qeyd edək ki, Almaniyada daimi yaşayış hüququ olan Rüstəm İsmayıl 1970-ci ildə Göyçay rayonunda anadan olub. 1998-ci ildə Almaniyaya turist kimi gedib. O, hazırda 16 xəstəlikdən, o cümlədən QİÇS, infarkt, vərəm, depressiya, xroniki prostat, ikinci dərəcəli refleksiya, xroniki Hepatit A, ikinci dərəcəli sifilis, babasil xəstəliklərdən əziyyət çəkir. R.İsmayıl turist kimi gəldiyi Almaniyada Azərbaycan vətəndaşlığına aid sənədlərini itirdiyini, ağır sətəlcəm xəstəsi olmasına baxmayaraq, Almaniya qanunlarına uyğun tibbi yardım edilmədən, qış aylarında qanunsuz olaraq küçəyə atıldığını, 1999-cu ildə polislər tərəfindən vəhşicəsinə döyüldüyünü bildirib. O, Almaniya məhkəmələrinin 5 il ərzində həkimə müraciət etməsinə belə, qadağa qoyduğunu deyib. Bundan başqa, R.İsmayıl ayağına nahaqdan 1000 avrodan çox qaz pulu yazıldığını bildirib. R.İsmayılın məhkəmələrdən təcili olaraq Avropanın başqa ölkəsinə yerləşdirilməsini və müalicəsinə başlanmasını istəyib. O, maddi və mənəvi zərərin əvəzi olaraq 50 milyon avro məbləğində təminat tələb edib. R.İsmayılın Almaniyada və Azərbaycanda vəkillərinin fəaliyyət göstərməsinə baxmayaraq, indiyədək təminat ala bilməyib

[Bu mövzu Google-da »](#)

[Bu yazını Dostuna göndər](#)



„Der Lagerkomplex“

Flüchtlinge, Bramsche-Hesepe und die freiwillige Ausreise

Aus der Luft nähert sich die Kamera dem Komplex. Man erfährt, dass es sich ursprünglich um eine im Zweiten Weltkrieg von Zwangsarbeitern gebaute Flughafenanlage handelte. Somit erklärt sich die geografische Lage – möglichst nah an der Küste, Luftlinie nach Großbritannien, das Ziel der Bomber. Die Ansiedlung ostpreussischer Flüchtlinge nach 1945 hat den Batzen Bramsche-Hesepe (in Niedersachsen) dann erst zum Dorf anwachsen lassen. Ironischerweise sind es gerade diese Menschen, die selber eine Flüchtlingsbiografie aufweisen, also alles verloren haben, die nun satt und mit kleinbürgerlicher Besitzstandserhaltung über ihre Jägerzäune hinweg mit üblen Meinungen nicht hinterm Berg halten: Hier sind die Asylsuchenden nicht erwünscht, dieses arbeitsfaule, diebische Gesindel!

Wie die Anwohner bleibt auch das Filmteam draußen vor dem Tor, bis auf wenige, kurze, mit versteckter Kamera gedrehte Sequenzen. Die zuständige Behörde verweigerte die Drehgenehmigung, vermutlich um das Projekt zu kippen. Nun bezieht der Film aber seine Stärke nicht aus den – sicher beklemmenden – Bildern, sondern aus den Fakten, von denen er berichtet. Die 90 Minuten



einem Mittagessen aus Reis, Nudeln und (!) Kartoffelbrei anfüllen, um mich hinterher zu übergeben. Die Unterwerfung unter der rigide Lagerautomatik ruft Symptome hervor. Bewohner, die den Lageraufenthalt mit Gefängnisarresten vergleichen, weil sie sich aus Not straffällig geworden sind (Drogenmissbrauch, Diebstahl) beide Erfahrungen machen, geben dem Gefängnis eindeutig den Vorzug: Das Essen ist besser, man kann ARBEITEN! Ist nicht zur totalen Stupidität verurteilt, verfügt über Persönlichkeitsrechte, die einem Selbstachtung ermöglichen. Lakonisch die Feststellung, dass es überall an den Grenzen Europas solche Lager gibt, dass die Erfüllung eben dieser Flüchtlingskonvention mit zu den Voraussetzungen für die Aufnahme in die EU gehört, dass Asylpolitik schon lange zugunsten von Abschiebepolitik abgeschafft wurde.

Aber lässt es sich nachvollziehen, dass wir/unsere Land keine Folteropfer aufnehmen?!

Ein Interview mit einem auf Folteropfer spezialisierten Arzt und Menschenrechtler ist zwischengeschnitten und interpunktiert den Film. Er erklärt, wieso es gerade für Menschen mit diesen Erfahrungen (die Asylsuchende häufig gemacht haben), die eben eine traumatische Deformierung ihrer Integrität erleben mussten, unter den Bedingungen der Ent-Personlichung und Ent-Individualisierung, der totalen Kontrolle und Fremdbestimmung, der verordneten Beschäftigungslosigkeit noch viel mehr zu leiden haben als Menschen ohne solche. Ein Experte, der Stellung bezieht und eine Politik, die solche Methoden anwendet, verurteilt.

Zum Glück dokumentiert der Film auch Protest und Widerstand gegen die Zustände im Lager, eine farbenfrohe Demo und eine öffentliche Aktion in der Fußgängerzone von Oldenburg. Dramaturgische Steigerung ist die Misshandlung eines Insassen durch den Hausmeister am Ende des Films, die den rechtlosen Status Menschen noch mal verdeutlicht, unabhängig, wie man zur Asylpolitik steht: Eine Anzeigenerstattung wird vereitelt (Dolmetscher und Transport zur nächsten Polizeidienststelle werden verweigert und außerdem lügt der doch sowieso, sagt das Personal.

Der Film zeigt einen inhumanen Umgang mit Menschen unter dem Vorwand von Sachzwängen und erzeugt unweigerlich Assoziationen aus der jüngsten deutschen Geschichte. Ignacio Silon war auf dem Sterbebett, wenn der Faschismus zurückkäme, würde er nicht sagen: Hallo, Leute, da bin ich wieder, ich bin der Faschismus! Sondern er wird getarnt und unter anderem Namen sich einzuschleichen versuchen. Darum seid wachsam! Sagt nicht, ihr hättet nichts gewusst!

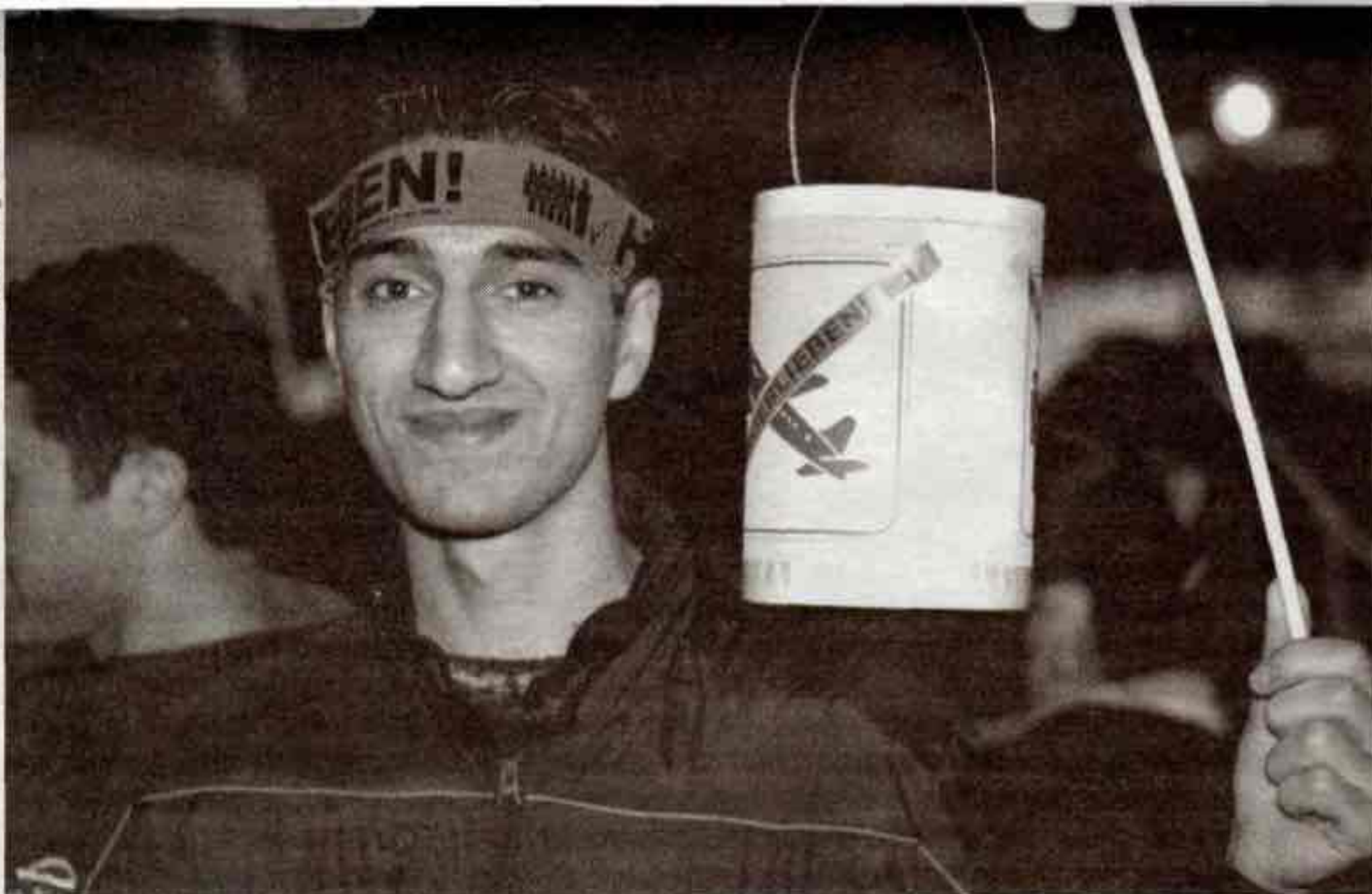
„Der Lagerkomplex“,
D 2006,
Regie/Kamera/
Schnitt: Knicki
Now!, Produktion:
Kinoki
Now!

Gefördert
durch den
Solifonds der
Hans-Böckler-
Stiftung



sind intensiv, informativ und deprimierend. Die persönlichen Schicksale, die Unbegreiflichkeit der behördlichen Bescheide, die individuelle Verzweiflung, die Angst vor dem tatsächlichen Akt der Abschiebung und davor, was dann passiert ... Parallel dazu die Unerträglichkeit der augenblicklichen Situation, die unmenschliche, ent-individualisierende Organisationsmaschinerie, die nur notdürftig ihren Zweck vertuscht. Denn tatsächlich geht es ja darum, die Menschen zur „freiwilligen Rückkehr“ zu bewegen, damit man sich die erzwungene sparen kann, die ein Vielfaches der Kosten verursacht (in Bayern heißen diese Einrichtungen von offizieller Seite auch euphemistisch „Ausreisezentren“).

Der Einblick in die Umstände und das Lebensgefühl der Abzuschiebenden ist so direkt aufgezeichnet, als würden diese Frauen und Männer mir ihre Geschichten erzählen. Ich bin der Asylantrag/die Asylantragin, ich muss mich jeden Tag zur festgesetzten Zeit mit



Auf einer Demonstration für das Bleiberecht

AUF EINE TRAUERSPIELERISCHE WEISE

Asylrecht ist Menschenrecht, ist Asylrecht Menschenrecht?

*„There are more things in heaven and earth, Horatio,
Than are dreamt in your philosophy.“ (Shakespeare)*

Stellen wir uns einmal für einen einzigen Augenblick lang vor, dass derzeit vierzig Millionen Menschen auf der Flucht sind. – Und wir sind den Tränen nahe, wenn das Töchterlein sich heute um ein halbes Stündchen verspätet. Da stehen wir sorgenvoll im Schatten und wissen nicht ein noch aus. Doch das unerträgliche Leid von Dutzenden von Millionen Menschen berührt uns kaum? Und selbst wenn es uns erreicht, dann fällt niemand von uns diesen Verwaltern in den Arm, die das Recht auf Asyl zwar postulieren, es jedoch nicht gewähren, sondern als grobes Instrument handhaben, um sich vom Halse zu schaffen, dass Elende sich zu uns flüchten.

Andersherum: Die Flüchtigen verlassen ihre Heimat, weil sie sich gezwungen sehen fortzugehen (Was wäre denn, wenn es mir so erginge?!). Offensichtlich sind die Lebensverhältnisse dort wohl unerträglich geworden. Das bedeutet für uns, wie es in Artikel 14 der Allgemeinen Erklärung der Menschenrechte heißt: „Jeder Mensch hat das Recht, in anderen Ländern vor Verfolgung Asyl zu suchen und zu genießen.“ Also ist es nicht zu ertragen, dass die Verfolgungsklausel gegen diejenigen gewendet wird, die unter uns wohnen. Hier angekommen, hat jeder denselben Freiraum zu genießen, den wir für uns selbst für selbstverständlich halten. Punktum. So auch im Artikel 10 (2) der Verfassung von Berlin: „Niemand darf wegen seines Geschlechts, seiner Abstammung, seiner Rasse, seiner Sprache, seiner Heimat und Herkunft, seines Glaubens, seiner religiösen oder politischen Anschauungen oder seiner sexuellen Identität benachteiligt oder bevorzugt werden.“

Dasselbe lesen wir in der „Konvention zum Schutze der Menschenrechte und Grundfreiheiten“ der EG, Artikel 14: „Der Genuss der in der vorliegenden Konvention festgelegten Rechte und Freiheiten muss ohne Unterschied des Geschlechts, der Rasse, Hautfarbe, Sprache, Religion, politischen oder sonstigen Anschauungen, nationaler oder sozialer Herkunft, Zugehörigkeit zu einer nationalen Minderheit, des Vermögens, der Geburt oder des sonstigen Status gewährleistet sein.“ Das schließt alle Menschen ein – auch diejenigen, die sich zu uns geflüchtet haben. In einer demokratisch organisierten Gesellschaft hat nur darüber nachgedacht zu werden, wie wir unser Zusammenleben gestalten: Das Stattfinden wird geregelt. Hier reden wir über die Rechte der Menschen. Wir haben uns darauf geeinigt, dass sie unantastbar sind. Also halten wir uns dran!

Eine Bleibeweise

Ohne jede Frage werden wir den Begriff der Zuflucht, also das Recht auf ASYL, festhalten. Denn weil wir aus der Geschichte zu lernen haben, werden wir klüger werden. – Alle Staaten der EU haben die Genfer Flüchtlingskonvention unterzeichnet. Jetzt kommt starker Tobak: Das Europäische Parlament hat den Exekutivausschuss des Hochkommissariats für Flüchtlinge der Europäischen Union **angewiesen**, die Flüchtlingskonvention uneingeschränkt **anzuwenden**. Das ist hohe Politik, also war dieser Einspruch offensichtlich vonnöten! Und wir reden hier über das Europäische Parlament! (Stellen wir für uns eines fest: Von unserem Bundespräsidenten hört man zu diesem Thema so gut wie nichts! Was soll denn gelten? Tradition? Schlimmer geht's immer – Kohl, Köhler, am Köhlsten?)

Mittlerweile stehen 130 Länder auf der Visumsliste der EU. Damit wird der Grenzübertritt für die Flüchtigen nahezu unmöglich. Die Freizügigkeit innerhalb der EU führt zu Sicherungsmaßnahmen an den Außengrenzen der Union, die wir nicht mehr überschauen können. Worauf deutet das hin?

Rechtlich indifferent

Und deshalb an dieser Stelle noch eins drauf: Wen wollen wir denn als Illegale bezeichnen? Ich kenne einige – aber auch diejenigen, die sich mit der Duldung herumschlagen. Wollen wir die „Halblegale“ nennen? Sind deren Kinder dann zum Viertel legal? Doch wir haben hier über die Wahrung der Menschenrechte zu reden! Was gilt also für die Rechte Illegaler! – Das ist grober Unfug, der die Menschenrechtskonvention aushebeln helfen soll ... Asylrecht ist grundlegendes Menschenrecht! Und selbstverständlich hat denjenigen, die seit Jahren und Jahrzehnten mit uns leben, dasselbe Recht wie uns allen zugestanden zu werden: zu bleiben, wo ich lebe. Hier habe ich mir meinen Lebenskreis geschaffen. Die Diskussion um den vorgestellten Wandel in ehemaligen Herkunftsländern ist unsinnig, wenn der Lebenszusammenhang sich längst verlagert hat. Und was bitte erscheint daran diskutabel? Doch nur das Gesetz, das eine Prüfung auch nach Jahrzehnten vorschreibt.

Andersherum: Wenn das Elend der Welt derart pressiert, dann gehört es aus der Welt geschafft. Oder hat jemals wer davon gehört, dass Abschiebungen die Lage der wirklichen Menschen bessern hilft?!

„Kirchenasyl – manchmal ist es wie ein Schachspiel“

Zuwanderung in Arbeit und nicht in soziale Systeme“, so lautet das Hauptargument der Politik, wenn es um Asyl geht. Doch haben nicht alle Menschen das Recht in Würde leben zu dürfen und das ohne Ausnahme? Eine Gesellschaft ohne Toleranz, welche sich nur mit sich selbst beschäftigt, läuft Gefahr, erneut ein Menschenbild zu entwickeln, das das Anderssein mit all seinen Gesichtern ablehnt. 1983 gewährte die evangelische Kirchengemeinde „Heilig Kreuz“ in Berlin-Kreuzberg verfolgten Menschen Kirchenasyl. Für den *strassenfeger* sprach Klaus mit Dr. Eberhard Vorbrodt, einem Mitbegründer von „Asyl in der Kirche“ über damalige und heutige Probleme zum Thema „Kirchenasyl“.

strassenfeger: Sakraler Schutz war in der Antike und im Mittelalter ein fester Bestandteil der gesellschaftlichen Ordnung. Trifft das heute auch noch zu?

Eberhard Vorbrodt: Nun seit dem Mittelalter hat sich ja einiges geändert. Die Kirche hat irgendwann darauf verzichtet, als Gesetzgeber massiv in weltliche Angelegenheiten einzugreifen. Und das ist auch gut so.

sf: Glauben Sie, dass die Kirche in Bezug auf das Kirchenasyl, sich selbst ein solches Sonderrecht schaffen darf?

E. V.: Es gibt viele Bereiche, in denen Kirche und Staat unterschiedlicher Meinung sind, wie zum Beispiel beim § 218 (Abtreibungsgesetz) oder bei den Gesetzen zur Genmanipulation. Die Kirche macht kein Asylrecht. Die Kirche reagiert höchstens auf vom Staat gemachte Gesetze.

sf: Welche Kriterien müssen Menschen erfüllen, um Kirchenasyl zu erhalten?

E. V.: Das ist wirklich schwer zu sagen. Die politischen Erfordernisse wie beispielsweise politische Verfolgung oder aber Gefahr für Leib und Leben trifft in vielen Fällen nicht mehr zu oder vermischt sich mit anderen Gründen. So gibt es unter anderem ältere Asylbewerber, die weder über Geld noch eine Krankenversicherung verfügen und mitten in der medizinischen Behandlung abgeschoben werden sollen.

sf: Wenn ich richtig informiert bin, leben jährlich zwischen 200 und 400 abgelehnte Asylbewerber im Kirchenasyl. Warum hört man so wenig in der Öffentlichkeit von solchen menschlichen Schicksalen?

E. V.: Das liegt vor allem daran, dass in Deutschland die Gemeinden der evangelischen Kirchen autark, das heißt, ohne fremde Einmischung entscheiden können.

Manchmal ist es auch wie ein Schachspiel und wir müssen wirklich entscheiden, ob es auch psychologisch gesehen wirklich Sinn macht in die Öffentlichkeit zu gehen.

sf: 1983 gewährte Ihre Gemeinde, also die Heilig-Kreuz-Gemeinde in Berlin, einer Gruppe von Palästinensern, denen die Abschiebung drohte, Asyl. Es gilt als der erste Fall von modernem Kirchenasyl in Deutschland. Welche Erinnerung und Erfahrung verbinden Sie damit?

E. V.: Da es damals diesen Fall vorher so noch nicht gab, entwickelte sich ganz schnell ein regelrechtes Katz- und Mausspiel mit den Justizbehörden bzw. mit der Polizei.

2003 gab es dann auch einen richtigen Tabubruch in dieser Hinsicht: Als das Nonnenkloster Schwalmtal in NRW einen illegalen Asylbewerber nicht den Behörden ausliefern wollte, stürmten bewaffnete Polizeikräfte das Nonnenkloster.

Hier wollte der Staat offensichtlich demonstrieren, dass in der Kirche kein rechtsfreier Raum existieren darf.

sf: Ich war wirklich erschrocken über die Zahl von einer Million Ausländern, die bei uns in Deutschland illegal leben. Angesichts dieser Tatsache bekomme ich Angst, weil hier unendliches Leid von Politik und Gesellschaft hingenommen wird. Will man diese Probleme nur verdrängen?



E. V.: Staat und Wirtschaft profitieren von den illegalen Asylbewerbern, die hier leben. Es gibt ein Zitat der ehemaligen Ausländerbeauftragten des Berliner Senats, Barbara John: „Illegale sind die rechtstreuesten Menschen“. So etwas würde ich nie sagen! Aber es ist natürlich so, dass Staat, Wirtschaft und auch Einzelpersonen durch die Anwesenheit und die Arbeitskraft illegaler Menschen erheblich profitieren.

sf: Wie stehen Sie zum wirtschaftlichen Asyl?

E. V.: Was heißt hier eigentlich wirtschaftliches Asyl? Ich kenne sehr viele Menschen, die kommen zu uns, und haben nichts als ihre Kleider, die sie auf dem Leib tragen. Ein großer Teil ihres erarbeiteten Geldes überweisen sie an ihre Familie. Die Volkswirtschaft mancher afrikanischer Staaten hängt aber irrwitzigerweise von den Devisen ab, die die Auswanderer in ihre Heimat transferieren. Dies würde natürlich nicht passieren, wenn beispielsweise Europa für mehr Gerechtigkeit in diesen Ländern sorgen würde.

sf: Unser Verein mob e.V. kümmert sich unter anderem um Menschen, die kein Dach über dem Kopf haben. In diesem Zusammenhang spricht man von Obdachlosigkeit. Inwieweit ist es vorstellbar, dass die Kirchen in Berlin, Ihre Kirchenschiffe für solche Menschen öffnen?

E. V.: Unsere Gemeinde ist stolz auf die Angebote, die wir für Obdachlose und arme Menschen bereitstellen. Die Kirchengemeinde verfügt nicht über die notwendigen finanziellen Mittel und auch nicht über das Personal, um hier wesentlich mehr zu leisten.

sf: Vielen Dank für dieses Interview.

■ Klaus Schmitz und Sven Prager

Keine Grenzen, kein Asyl

Priester und Politiker – die Mafia der Seele

Als die Menschen noch Nomaden waren, gab es keine Grenzen. Wurden die Lebensumstände schlecht, zog man einfach weiter. Als die Menschen sesshaft wurden, entstand das Besitzdenken. Mein Haus, mein Feld. Dies allein war nicht die Ursache für Grenzen, schaffte nur die Voraussetzungen. Erst als Priester und Politiker sich anmaßten, über andere Menschen herrschen zu wollen, entstanden Grenzen. Sklaverei und Leibeigenschaft waren die Folge. So waren beispielsweise im Mittelalter die Bauern Leibeigene der Klöster. Kriege entstanden um Bodenschätze, guten Ackerboden und Wasser. Das Territorium musste verteidigt werden. Damit entstand auch das Unwesen von Pässen. Der von außen Kommende war verdächtig, er musste kontrolliert werden. Er könnte ja den Herrschaftsanspruch in Frage stellen oder Land haben wollen.

Priester und Politiker maßen sich an, entscheiden zu können, ob jemand leben durfte oder nicht im Namen von Religion, Ideologie oder Eigeninteresse. Auch Folter gehörte dazu. Damit entstand das politische Asyl. Menschen flüchteten in andere Länder. Die Zeit der Todesstrafe war eine barbarische, primitive Zeit. Auch in der Neuzeit gibt es noch solche Länder. Zum Glück werden es weniger. Durch die Technisierung wird die Welt ein Dorf. Man erfährt viel schneller, was in weit entfernten Ländern passiert und kann so Krisengebiete meiden. Durch Aufklärung und Bewusstseinsarbeit wird reines politisches Asyl immer weniger.

Stark im Kommen ist jedoch wirtschaftliches Asyl. Der Klimawandel wird in Zukunft eine immer größere Rolle dabei spielen. Etwa die Hälfte der Menschheit lebt auf einer Höhe zwischen 0 und 100 Meter. Beim kommenden Meeresspiegelanstieg müssen sie auswandern. Die Wüstenbildung (Desertifikation) verstärkt sich. Ohne Wasser kein Leben. Wenn Quellen und Flüsse austrocknen, musste zwar schon immer gewandert werden, aber nicht in dem kommenden Ausmaß.

Der Adel hat sich überlebt, die Zahl der Kirchenaustritte steigt wie die der Nichtwähler. Die alte Mafia stirbt, wird aber durch das Großkapital ersetzt oder wie Jean Ziegler, der UN-Sonderbeauftragte für Armut, es nennt, die Kosmokraten. Kriege werden nach wie vor geführt, Blut für Öl, aber es sind hauptsächlich Wirtschaftskriege geworden. Zwar fallen alte Grenzen, in der EU zum Beispiel, aber neue entstehen, wie zwischen den USA und Mexiko. Oder die reichen Länder schotten sich gegen die armen ab. Die

neue Mafia schmiert korrupte Politiker, um an Bodenschätze heranzukommen. Konzerne wie Eon gehen an den Lebensnerv. Jeder Mensch braucht Energie, ist abhängig davon und kann dann leicht ausgebeutet werden. Selbst wenn alle politischen Grenzen fallen würden und damit das politische Asyl, entkommt man den wirtschaftlichen Sachzwängen nicht. Leute aus armen Ländern, die vom goldenen Westen träumen, werden schnell desillusioniert, wenn sie in die reichen Länder kommen. Arbeitslosigkeit und mieser Lohn zeigen, dass eine Flucht nicht viel ändert.

Psychologisch betrachtet entstanden Grenzen und damit Asyl also aus Machtstreben und Besitzdenken. Wer Angst hat, verletzt zu werden, sucht nach Macht. Habe ich Macht über Andere, können sie mich nicht bedrohen. Damit verbunden ist auch ein Minderwertigkeitskomplex mit mangelnder Selbstsicherheit. Menschen werden auch oft krank, wenn sie ihre Macht verlieren. Und Eigentum oder Geld hilft dabei, zu überleben.

Die alte Mafia erledigt sich von selber, doch was macht man mit der neuen? Es ist wichtig, die Mechanismen aufzudecken, wie die

Quelle: wikimedia/Karl Moor



Mongolischer Nomade vor seiner Jurte. Die mongolische Regierung will, dass die Nomaden in die Stadt ziehen.

neue funktioniert. An den Grundbedürfnissen wie nach Energie, Luft, Trinken und Essen kommt man nicht vorbei. Diese sollten weltweit vom Staat und nicht von Konzernen befriedigt werden. Ich bin auch ein Befürworter eines bedingungslosen Grundeinkommens von Geburt an. Lohnsklaverei entfällt und damit die Debatte um Mindestlöhne. Wer nicht für seinen Lebensunterhalt arbeiten muss, kann zu einem Sklavenlohn „Nein!“ sagen. Dann entfällt auch, wirtschaftliches Asyl zu suchen.

Menschen sind über ihre Wünsche und Sehnsüchte manipulierbar. Das macht sich die Werbung zunutze. In fast 100 Prozent aller Fälle versteckt sich hinter einem materiellen Wunsch einer, der mit Geld nicht zu kaufen ist. Hinter dem Wunsch nach einem TV kann sich beispielsweise der Wunsch nach Unterhaltung und Abenteuer verbergen. Dazu muss man bloß aus der Tür. In Berlin ist immer was los, und nicht alles kostet Geld.

Grenzen und Asyl gleich welcher Art müssen nicht sein. Es gibt Lösungen. Wir müssen es bloß gemeinsam wollen.

■ NAMASTE, Euer Weltbürger Chaitanyo

Der Irak ist die Hölle

Asylsuchende Irakerinnen dürfen nicht in Deutschland bleiben

Die Sicherheitslage im Irak ist mehr als desolat. Trotzdem ist die Bundesregierung seit Monaten aktiv dabei, den vielen Irakern, die vor Jahren aus dem Irak vor Saddam Hussein geflohen waren, die Flüchtlingsanerkennung zu widerrufen. Menschen, die seit Jahren hier Zuflucht gefunden haben, werden nun von einem dauerhaften Aufenthalt in den Angstzustand der „Duldung“ zurückversetzt. Der erste Schritt um sie abschieben zu können. Seit 1. April werden irakische Pässe, die seit 2004 ausgestellt wurden, nicht mehr anerkannt. Die irakischen Flüchtlinge können damit nicht mehr die Passpflicht für das Bleiberecht erfüllen. Zwar ergeht jetzt noch von den Ausländerbehörden die Aufforderung zur ‚Freiwilligen Ausreise‘ an die irakischen Flüchtlinge ins unsicherste Land der Welt, doch wer dem nicht Folge leistet, wird einfach mit Leistungsentzug dazu bewegt, das Land zu verlassen. Die Anerkennung des Flüchtlingsstatus für Iraker war hier in Deutschland mit politischer Verfolgung durch das Saddam-Regime begründet. Doch das ist längst Geschichte, also entzieht die Bundesregierung den Irakern den Flüchtlingsstatus eben mal, obwohl sie weiß, dass es heute im Irak viel gefährlicher ist, als zu Zeiten unter Saddam.

Der „befreite“ Irak befindet sich heute politisch und wirtschaftlich im Chaos. Ein Drittel der Iraker sind arm, und der Irak verzeichnet den höchsten Anstieg von Kindersterblichkeit. Besonders die Lage der Frauen im Irak ist heute schlechter denn je. Frauen werden stärker unterdrückt, es gibt mehr Gewalt und mehr Rechtlosigkeit. Als wären nicht schon die tagtäglichen Bombenanschläge auf Einrichtungen und Zivilisten schlimm genug, kidnappen, töten oder vergewaltigen gerade die berüchtigten Todesschwadronen oder religiöse Milizen ungestraft vor allem „pro westliche“ Frauen: Berufstätige und Frauenrechtlerinnen. Kriegsgegner behaupten gerne, wie hoch der Status der Frau unter Saddams Regime gewesen sei. Aber schon seit den 90er Jahren setzte die Demontage der Frauenrechte ein, als das Regime damit begann, das Volk mit dem Weg zur Islamisierung von den Folgen des ersten Golfkrieges abzulenken.

Der neue Irak unter „Enduring Freedom“ sollte ganz anders aussehen. So wurde seitens der US-Regierung viel von Aufbauprojekten geredet, von neuen Frauengesundheitsprogrammen und von Mikrounternehmen von Frauen, die gefördert werden sollten. Im neuen Irak sollten die Frauen frei und gleichberechtigt sein. Die Menschenrechtlerin Safia Taleb al-Suhail war 2005 zu Bushs Rede zur Lage der Nation in die USA eingeladen. Damals zeigte sie stolz ihren blau gefärbten Finger, um an die Teilnahme an den Parlamentswahlen im Irak zu erinnern. Es war klar, was damit ausgedrückt werden sollte: Frauenrechte und Demokratie gehören auch im Irak zusammen. Alles nur schöne Worte. Wie es wirklich Frauen im Irak ergeht, zeigt der aktuelle UN-Menschenrechtsbericht zur Lage im Irak. Ehrenmorde und häusliche Gewalt haben stark zugenommen. Auch im gerne als vergleichsweise friedlich und geordnet beschriebenen Kurdistan wurde allein zwischen Januar und März 2007 vierzig solcher Fälle verzeichnet.



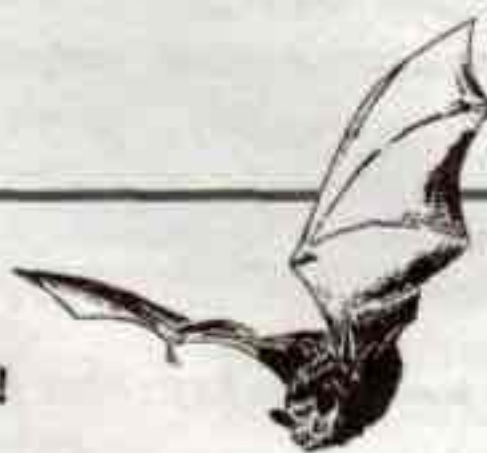
Besonders hat man(n) es auf die Frauen abgesehen, die sich lange westlich gekleidet und frei bewegt hatten. Mit Terror werden sie dazu gezwungen, die Abaya (Verschleierung) überzuziehen und das Haus nur noch mit männlichen Verwandten zu verlassen. Im Scharia-„rechtsprechenden“ Irak kann heute jeder Verbrechen an Frauen verüben und das ganz ungestraft. Für Frauenrechtsorganisationen wie die „Organization of Women's Freedom in Iraq“ (OWFI) ist es heute lebensgefährlich, offen für die Rechte der irakischen Frauen einzutreten. Nur noch im Untergrund können sie weiterarbeiten. Hätte die Bush-Regierung nicht mit Beginn

der Besatzungszeit die reaktionären Bürgerparteien, den politischen Islam und die Stämme im Irak gestärkt, die alle frauenfeindlich handeln - die Botschaft „Frauenrechte und Demokratie gehören zusammen“, hätte Wirklichkeit werden können.

Wie hoch das Ausmaß an Gewalt ist, bleibt im Dunkeln. Im „MADRE“-Bericht 2007 „Promising Democracy, Imposing Theocracy“ hat der Autor Yifat Susskind auch den Grund und die Schuldigen für die vielen Menschenrechtsverletzungen ausgemacht. Zum einen sind es die irakischen Behörden, die verantwortlich sind, Daten zu Menschenrechtsverletzungen zu sammeln, dies aber einfach nicht leisten; zum anderen sind es die USA, die das irakische Gesundheitsministerium angewiesen haben keine Zahlen zu getöteten Zivilisten zu veröffentlichen. Für die Iraker, ganz besonders die Frauen, ist ihr Heimatland alles andere als sicher. Für die Bundesregierung ist das aber kein Grund, sie abzuschieben.

Ohren auf!

Der strassenfeger on Air – Seien Sie live dabei!



strassen|feger radio

Die Sendung mit dem Aufzug

Sonntag | 5. August 2007 | 14:00 Uhr

Sonntag | 19. August 2007 | 14:00 Uhr

im Offenen Kanal Berlin auf 92,6 MHz im Berliner Kabelnetz und 97,2 MHz über Antenne

■ Martyn R.



Pakistanerinnen, die nach Indien fliehen, erhalten kein Asyl und werden ausgeliefert.

Soziales Asyl oder Asyl als Menschenrecht

Wenn man über das Wort Asyl nachdenkt, ist es irgendwie politisch oder religiös besetzt. Bereits seit den Europa bestimmenden ersten Religionskriegen nach Christus, den Kreuzzügen, existiert hier das Asyl. Christen aus Jerusalem, die sich dort nicht mehr sicher fühlten, begleiteten ihre Befreier, die Kreuzritter nach Europa oft nach Spanien, das lag am nächsten. Sie mussten Jerusalem nicht in jedem Fall verlassen, sie taten es vorsorglich, zu ihrer Sicherheit. Aus diesem Grund, vorsorglich zur eigenen Sicherheit verlassen auch heute Menschen ihre Heimat und suchen in einem fremden Land Asyl. Sie möchten überleben, und sie haben nicht immer Öffentlichkeit, die ihnen auch in ihrem Land hilft.

Im Jahr 2005 sollte die junge Mutter Fatima G. aus Nigeria gesteinigt werden. Sie war verwitwet, wurde nach einer Vergewaltigung schwanger und hatte keine Möglichkeit das Kind anzutreiben, da ihr muslimischer Glaube keine Abtreibungen zulässt. Nach der Auslegung der Scharia, dem Gesetz des Islam, das von Region zu Region verschieden ausgelegt wird, galt sie als Ehebrecherin. Eine Witwe, schwanger durch eine Vergewaltigung. Sie hatte Glück, da sie in einer Region lebt, in der Mitarbeiter der UNO aktiv sind und ihr Schicksal der Weltöffentlichkeit bekannt machten. Diese rette-

ten Fatima jedoch nicht, sondern die Kunden der Ölkonzerne, die nigerianisches Öl an den Zapfstellen anbieten.

In den meisten indischen Bundesstaaten ist es üblich, die eigene Tochter bereits im dritten Lebensjahr zu versprechen und sie mit etwa zwölf Jahren dann auch zu verheiraten. Ebenso in Pakistan und diversen arabischen und afrikanischen Ländern. In der Türkei gibt es diesbezüglich Fortschritte, da man eine engere Anbindung an Europa sucht. Hier werden junge Frauen erst mit 18 Jahren zwangsverheiratet. Doch es geht darum, was das für die einzelnen Menschen bedeutet. Mit drei Jahren irgendwem versprochen und dann mit zwölf mit irgendwem verheiratet zu werden. Einem Menschen, den man nicht kennt. Die erwachsenen Männer haben bereits Vorstellungen von ihren kindlichen Ehefrauen; wie sie zu sein haben und was ihre Aufgaben sein werden. Diese 12- bis 13-jährigen Mädchen erleben in der Hochzeitsnacht Sex zum ersten Mal, mit oder gegen ihren Willen und werden in einen Stand erhoben, der ihrem Entwicklungsstand nicht entspricht. Sie sind jetzt hoffentlich schwangere Ehefrauen und Mütter von anderen, ihnen fremden Kindern, denn sie sind nicht die Nummer Eins im Frauenhaus. Jede der vier Ehefrauen ist auch für die anderen Kinder im Haushalt zuständig, doch ihr soziales Leben beschränkt sich auf diesen Haushalt.

Ein junges Mädchen, das noch vor zwei Wochen zur Schule ging und Freundinnen hatte und einen Schulfreund und das Kino kannte und auf eine Zukunft hoffte, ist jetzt eine verheiratete Frau. Mit allen Pflichten, die sie gar nicht versteht, nicht verstehen kann. Wie auch. Sehr oft kommt es in solchen Familien zu Konflikten. Diese Kinder versuchen auszubrechen, aus diesen (Familien) Konstrukten. Ein solcher Ausbruch gilt allerdings als Straftat und diese wird nicht durch Gerichte geahndet, sondern im Familien- oder Dorfverbund. Die bekannteste Art der Ahndung ist auch hier die öffentliche Steinigung, die in diesen Fällen regelmäßig angewendet wird. Eine andere Form der Bestrafung ist, diese Frauen mit Benzin zu übergießen und anzuzünden. Die ausführenden Männer erfahren dabei keine Reglementierung. Die einzige Möglichkeit der Frauen diesem Schicksal zu entgehen, ist die Flucht in ein anderes Land. Dort suchen sie Asyl und da sie sich ja nicht irgendeines politischen Vergehens strafbar gemacht haben, sind sie auch dort der Willkür und jeweiligen Gerichtsbarkeit ausgeliefert. Inderinnen, die nach Pakistan fliehen, können dort bleiben. Sie erhalten soziales Asyl. Pakistanerinnen, die nach Indien fliehen, erhalten kein Asyl und werden ausgeliefert. Inderinnen und Pakistanerinnen, die nach Deutschland fliehen, werden nicht ausgeliefert. NEIN, sie werden nur zurückgeschickt. In Deutschland gibt es kein soziales Asyl, und aus politischen Gründen werden diese Frauen in ihrem Land ja nicht bedroht.

■ Dinah

Eine Alternative zur – übrigens weltweit einmaligen – Verbindung von medizinischer Hilfe und Ausweisung stellt für Illegale in Berlin allein die Zivilgesellschaft bereit. Nach Einschätzung von Nivedita Prasad von „Ban Ying“, einer Beratungsstelle für Opfer von Frauenhandel aus Südostasien, existiert in Berlin ein sehr gut funktionierendes Netzwerk von ÄrztInnen, die Menschen ohne Papiere kostenlos behandeln. Dieses Netzwerk gruppiert sich um zwei Beratungsstellen für kranke Flüchtlinge. Das „Büro für Medizinische Flüchtlingshilfe“ (Medibüro), 1996 gegründet von einem breiten Spektrum linker und antirassistischer Gruppen, ist an zwei Tagen in der Woche geöffnet und vermittelt jährlich 1.200 PatientInnen an etwa 50 kooperierende Arztpraxen. Zur seit 2001 existierenden „Malteser Migranten Medizin“ (MMM), die sich vom Grundsatz der christlichen Nächstenliebe leiten lässt, kamen im letzten Jahr 2.800 PatientInnen. Im MMM-Büro arbeitet an drei Tagen in der Woche eine angestellte Ärztin, die berät, behandelt und weitervermittelt.

Beide Beratungsstellen arbeiten kostenlos und anonym, und sie sind ausschließlich auf Spenden angewiesen. Beide stoßen schnell an ihre Grenzen, wenn einer ihrer papierlosen PatientInnen einen Krankenhausaufenthalt oder sehr teure Medikamente benötigt. Es sei besorgniserregend, so Anna R. vom Medibüro, dass sich wegen der Sparzwänge immer weniger Berliner Krankenhäuser dazu

bewegen ließen, mittellose Illegale zu behandeln. Auch tauchten im Medibüro immer mehr geduldete Flüchtlinge auf, denen die Berliner Sozialämter medizinische Leistungen verwehrt. Die Malteser haben ihre Hilfe inzwischen auf nicht krankenversicherte deutsche BerlinerInnen ausgeweitet, 2006 immerhin zehn Prozent der PatientInnen.

Sowohl die Berliner Landes- als auch die Bundespolitik sind bislang nicht bereit, die Illegalen offiziell zur Kenntnis zu nehmen. Die medizinische Hilfe wird lediglich wohlwollend geduldet.

■ Anne Landsberg

„Büro für medizinische Flüchtlingshilfe“
Gneisenaustraße 2 a, 10961 Berlin-Kreuzberg
Tel. (03) 694 67 46, Mo und Do 16.30 bis 18.30 Uhr
www.medibuero.de

„Malteser Migranten Medizin“
Berlin, Aachener Str. 12, 10713 Berlin-Wilmersdorf
Tel. (030) 82 72 26 00, Di, Mi und Fr 9 bis 15 Uhr
www.malteser-berlin.de

Über die Lage von Illegalen weltweit informiert die „Platform for International Cooperation on Undocumented Migrants“
www.picum.org

„Du ja, du nein.“

Asylpolitik in den 30er Jahren

Da für steht die Geschichte der damals 27jährigen Heidemarie Ahrland, die 1968 durch alle möglichen Gazetten der Bundesrepublik geisterte und deren Geschichte vom Nachrichtenmagazin „Spiegel“ höchst kritisch aufgearbeitet wurde.

Franklin, geboren 1940 in Montevideo, verdankt seinen Namen dem Umstand, dass seine Mutter Heidemarie, eine 1938 aus Österreich vertriebene Jüdin, den US-amerikanischen Präsidenten Franklin D. Roosevelt als große Persönlichkeit schätzte. Dies hielt sie mittlerweile für einen bitteren Irrtum, denn, wie sie aus nordamerikanischen Zeitungen nach dem Krieg erfahren habe, sei Roosevelt nicht daran interessiert gewesen, Juden in die USA zu lassen. Roosevelt, auf einer Pressekonferenz wenige Tage nach dem Novemberpogrom zu einer Lockerung der Einwanderungsgesetze befragt, erklärte: „Das steht nicht zur Debatte. Wir haben unser Quotensystem.“ Gisela selbst war nach Chile geflohen und später weiter nach Uruguay emigriert. Ihren Eltern aber wurde, so erzählt sie, die den US-Konsulaten aufgetragene Verzögerungstaktik bei der Ausstellung von Einreisevisen zum Verhängnis. Obwohl sie über die obligatorischen Bürgschaftspapiere verfügt hätten, habe man sie hingehalten, bis es zu spät gewesen sei. Schließlich wurden sie nach Theresienstadt deportiert und ermordet.



200 jüdische Flüchtlingskinder aus Deutschland kommen in Harwich/England an.

Dieses Schicksal hat sich 100.000-fach wiederholt. Nicht nur verursacht durch die USA, sondern auch durch die klassische Asylländer schlechthin. Wie man die Verantwortung von Roosevelt für die Immigrationspolitik tatsächlich zu bewerten hat, ist in diesem Zusammenhang zweitrangig: In ihm, dessen Namen ihr Sohn trägt, personifizierte sich für Heidemarie eine dem Leiden der Juden gegenüber indifferente Asylpolitik, wie sie die USA, die trotzdem die größte Zahl an „Emigranten“ aufnahmen, kennzeichnete, aber nicht nur diese.

Im 19. Jahrhundert hatte die Asylfrage als völkerrechtliches Problem allmählich an Kontur gewonnen. Wissenschaftler kamen – die reale politische Praxis in juristischen Termini rechtfertigend – zu dem Schluss, dass es jedem Staat kraft seiner Souveränität zustehe, Asyl zu gewähren. Von einer Verpflichtung, der ein subjektives Recht gegenüberstünde, sprach man nicht.

Diese Auffassung wurde zwar im 20. Jahrhundert zunehmend in Frage gestellt. Unter dem Eindruck des Holocaust und der Gräueltaten des Zweiten Weltkriegs erwog die UNO 1947 die Möglichkeit, die Aufnahme verfolgter Personen zu einer staatlichen Verpflichtung zu entwickeln. Bis heute ist es jedoch im Wesentlichen dabei geblieben, dass die Entscheidung, Asyl zu bieten oder zu verweigern, im nationalstaatlichen Ermessen liegt. Dafür bieten die Dreißiger Jahre ein perfektes Anschauungsmaterial. Nach der Machtergreifung der Nazis musste eine große Zahl von Menschen den deutschen Machtbereich verlassen, sei es, weil sie politische Oppositionelle waren oder als „rassisch minderwertig“ bezeichnet wurden. Die Dramatik der Flüchtlingsfrage nahm im Laufe des Jahrzehnts zu, allmählich zunächst und später rasant, als mit dem „Anschluss“ Österreichs die antijüdische Politik

drastisch radikalisiert wurde. Einen traurigen Höhepunkt erreichte diese Entwicklung mit der „Reichskristallnacht“. 1933 mussten rund 38.000 Juden Deutschland verlassen, in den folgenden Jahren waren es etwas weniger, jeweils zwischen 20.000 und 25.000.

Die Ereignisse von 1938 ließen den Flüchtlingsstrom schließlich gewaltig anschwellen, bis der Kriegsausbruch es zunehmend schwieriger machte, sich in ein sicheres Ausland zu retten. Angesichts der militärischen Drohgebärden schien es außerdem ratsam, möglichst große Distanz zu einem eventuellen Kriegsschauplatz zu gewinnen. Viele Staaten sahen sich lange Zeit nicht dazu veranlasst, den möglichen Zustrom von Flüchtlingen aus Deutschland zu regeln. Dazu kam, wie schon erwähnt, dass selbst die klassischen Einwanderungsländer generell den Zutritt für Neuankömmlinge immer restriktiver gestaltet hatten.

Frankreich bot bis 1939 100.000 Flüchtlingen aus dem „Dritten Reich“ eine Zufluchtsstätte, wenngleich diese zumeist nur eine erste Station auf der Weiterwanderung bildete. Die Schweiz gewährte den politischen Flüchtlingen Einlass (es sei denn, es handelte sich um Kommunisten), „rassische Verfolgung“ wurde aber als Asylgrund abgelehnt. Auch Schweden nahm politische Flüchtlinge auf, während Juden als „Wirtschaftsflüchtlinge“ eingestuft wurden und nicht besonders erwünscht waren, oder man in Schweden die Überfremdung fürchtete.

Unter all diesen Aspekten stellt sich mir nun die Frage: Hätte eine humanere Asylpolitik der einzelnen Staaten den Holocaust verhindern oder zumindest seine Ausmaße eingrenzen können?

■ Franz Behla



Deutsche Flüchtlinge auf der Flucht in die USA, 1939

Nicht nur ein

DACH

über dem Kopf



Wohnung verloren?

Wir bieten Männern ab 18 bis ca. 35 Jahren möblierte Einzelzimmer und ein „Mit-Leben“ in unserer Wohngemeinschaft mit sozialpädagogischer Unterstützung an.

Wohnungsverlust droht?

Wir helfen bei Mietrückständen, Problemen mit Behörden und Schuldendruck, um Ihre Wohnung zu erhalten. Auch Mehrpersonenhaushalte.

INTERESSE?

Anrufen: 030/ 623 99 03
und vorbeikommen

Wohnhilfe Pflügerstrasse
Pflügerstrasse 24
12047 Berlin - Neukölln
www.lukas-gemeinde.de/wh

Quelle: www.Musa-Sadulajew.com



Drei Kilometer vom Zentrum Grosnys entfernt traf Sadulajew auf in den Trümmern spielende Kinder. Foto: Musa Sadulajew

Kritik an Putins Tschetschenien-Politik vermeidet die deutsche Bundesregierung gewöhnlich. Gleichzeitig muss sich Deutschland aber mit den Flüchtlingen auseinandersetzen, die seit Beginn der Tschetschenien-Kriege zu Tausenden auch nach Deutschland gekommen sind. Die Wahrheit über den (zweiten) Tschetschenien-Krieg ist grausam. Russland begann seine „Antiterror-Operation“ in der Kaukasusrepublik im September 1999 mit flächendeckenden Bombardements. Die Zerstörung war massiv: Hunderttausende flüchteten, die Bomben trafen auch die Flüchtlingskolonnen. Dann marschierte die russische Armee ein. 100.000 russische Soldaten in einem Land, das so groß ist wie Schleswig-Holstein. Säuberungsaktionen begannen. In so genannten „Filtrationslagern“ wurde jeder so lange gefoltert, bis er zugab, Terrorist zu sein. Gewalt und Willkür richteten sich zunehmend gegen die Zivilbevölkerung. Menschen wurden verhaftet, verschleppt, gefoltert, hingerichtet, unzählige verschwanden für immer. Die internationale Gemeinschaft schwieg. Als Putin seinen Tschetschenien-Feldzug nach dem 11. September 2001 mit dem Label „Kampf gegen den internationalen Terrorismus“ versah, wurde das internationale Gewissen besser.

2006 stellten nach Angaben des „Bundesamtes für Migration und Flüchtlinge“ (BAMF) 639 Tschetschenen einen Asylantrag in Deutschland, die höchste Quote lag 2002 bei 2.017 Anträgen. Nur ein geringer Prozentsatz wird nach §16a GG (Recht auf Asyl) als politischer Flüchtling anerkannt. Einem größeren Teil wird so genannter „Abschiebeschutz“ (§60 AufenthG) gewährt, was einer befristeten Duldung entspricht und oft Jahre der Ungewissheit bedeutet. Meist lehnt das BAMF die Asylanträge ab. Zwar erkennt es die bis heute prekäre Lage in Tschetschenien an, führt aber an, die „Russische Föderation“ stelle eine „innerstaatliche Fluchtalternative“ dar. Dem haben Menschenrechtsorganisationen vehement widersprochen. Um in Russland legal wohnen und arbeiten zu können, um das Gesundheitssystem in Anspruch nehmen zu können, muss man sich registrieren lassen. Diese Registrierung wird Tschetschenen von den Behörden verweigert.

Die Chance, in Deutschland Asyl zu erhalten, hat sich für tschetschenische Flüchtlinge mit dem Beitritt Polens zur EU am ersten Mai 2004 verschlechtert. Nach dem „Dubliner Abkommen“ wird ein Asylantrag von dem EU-Land behandelt, das der Asylsuchende zuerst betreten hat. Das bedeutet für die Flüchtlinge, dass Polen (Weißrussland gilt nicht als sicheres Drittland) nicht nur ihren Asylantrag, sondern auch ihre Fingerabdrücke entgegennimmt. Fängt die deutsche Bundespolizei sie dann an der polnisch-brandenburgischen Grenze ab, werden die Fingerabdrücke mit den

Der Tschetschenien-Krieg ist der Krieg, über den die ermordete russische Journalistin Anna Politkowskaja geschrieben hat. Die Politkowskaja bekam in der Redaktion der „Nowaja Gaseta“ oft Besuch von deutschen Delegationen. Als Abgeordnete aus dem Bundestag sie mal wieder aufforderten, über die Lage in Tschetschenien zu berichten, sagte sie: „Warum, Sie unternehmen ja doch nichts!“ Putin hat Russland Stabilität gebracht, das schätzt man in Deutschland. Stabilität bedeutet ein gutes Investitionsklima. Zudem spielt Russland auf dem internationalen politischen Schachbrett eine wichtige Rolle. Man braucht Russland. Für Dafur, für Nordkorea, für den Iran. Und nicht zu vergessen die Rohstoffe, die Deutschland aus dem riesigen Reich erhält.

Apti Bisultanov ist tschetschenischer Autor und Dichter. Unter dem demokratisch gewählten Präsidenten Maschadow war er Sozialminister. Er unterstützte die Unabhängigkeitsbewegung Tschetscheniens, seine Gedichte wurden in verschiedene Sprachen übersetzt. Er erhielt mehrere Auszeichnungen und ist Mitglied des internationalen P.E.N.-Clubs. Seit 2002 lebt er in Deutschland. Das „Bundesamt für Migration und Flüchtlinge“ in Nürnberg hat im März dieses Jahres die Anerkennung Bisultanovs als politischen Flüchtling abgelehnt. Begründung: „Terrorismusvorbehalt“. Man wirft ihm vor, als Regierungsmitglied mitverantwortlich für Menschenrechtsverletzungen gewesen zu sein. Im Bescheid heißt es, dass „aus schwerwiegenden Gründen die Annahme gerechtfertigt ist, dass er ein Verbrechen gegen den Frieden, ein Kriegsverbrechen oder ein Verbrechen gegen die Menschlichkeit ... begangen hat.“

Womit muss man also rechnen, wenn erst einmal Gas durch die Ostsee-Pipeline fließt?

■ Jutta H.

Politkovskaja, Anna: „Tschetschenien – Die Wahrheit über den Krieg“, DuMont 2003.

Babtschenko, Arkadi: „Die Farbe des Krieges“, Rowohlt 2007.

Tschetschenien-Komitee: „Tschetschenien – die Hintergründe des blutigen Konflikts“ Diederichs Verlag 2004.

trödel|point

Mo-Fr 8:00-18:00

Haushaltsgeräte, Hausrat, Keramik PC-Zubehör, Lampen, Schallplatten, CDs, Kindersachen, Schnickschnack



... und Allerlei zum Stöbern. Auch die Liebhaber von Nostalgie und Antikem kommen voll auf ihre Kosten!

Prenzlauer Allee 87

10405 Berlin

Tel.: 030/24 62 79 35

troedel_point@strassenfeger-berlin.de

www.strassenfeger.org

Sexuelle Orientierung und Geschlechtsidentität – Asylgründe in Deutschland?



Szene aus dem deutschen Film „Fremde Haut“ mit Jasmin Tabatabai und Anneke Kim Sarnau.

Quelle: www.frauenrechte.de

Fremde Haut“ heißt der Film von Angelina Maccarone, der das Auge des Zuschauers vor zwei Jahren zum ersten Mal im deutschen Kino auf die Problematik lenkte: Die Dolmetscherin Fariba ist jung, sie ist schön, sie ist intelligent. Und sie liebt Frauen. Dafür droht ihr in ihrem Heimatland Iran die Todesstrafe. Nachdem ihr lesbisches Verhältnis von unerbittlichen Sittenwächtern entdeckt wurde, flieht sie nach Deutschland. Nach Ablehnung ihres Asylantrages am Flughafen Frankfurt droht ihr nun die Abschiebung.

Was daran ist Wahrheit, was ist Fiktion?

Fakt ist: Bereits seit 1988 ist aufgrund eines Urteils des Bundesverwaltungsgerichts anerkannt, dass Verfolgung aufgrund Homosexualität einen Asylgrund darstellen kann. Dieses Urteil schließt, allerdings nur durch die Hintertür, transgeschlechtliche Menschen mit ein – Menschen also, deren geschlechtliche Identität nicht dem ihnen gesellschaftlich zugewiesenen Geschlecht entspricht.¹

Rechtlich entscheidend ist der Nachweis, dass der/die Asylsuchende der staatlichen Verfolgung ausgesetzt ist. Konkret bedeutete dies: In dem Heimatland der/des Asylsuchenden muss Homosexualität gesetzlich unter Strafe stehen. Denn nach der Rechtsprechung des Bundesverfassungsgerichts gilt eine Verfolgung dann als politische und damit asylwürdig, wenn „sie dem Einzelnen [...] gezielt Rechtsverletzungen zufügt [insbesondere in Beeinträchtigungen der körperlichen Unversehrtheit], die ihn ihrer Intensität nach aus der übergreifenden Friedensordnung der staatlichen Einheit ausgrenzen.“² Ungünstig für die/den Asylsuchenden ist es allerdings, wenn dabei „die staatliche Maßnahme nicht über das hinausgeht, was auch bei der Ahndung sonstiger krimineller Taten ohne politischen Bezug regelmäßig angewandt wird.“³ Denn dann ist das Ganze kein Politikum mehr.

Dass hier in der Durchführungspraxis der Asylgewährung der bundesgesetzlich verordnete Spagat zwischen strafrechtlicher Schematisierung und gelebter Realität oft nicht gelingt, bringt Maccarones Film ironisch auf den Punkt: Faribas Antrag wird mangels Vorlage des Todesurteils – bitteschön in beglaubigter Kopie – zurückgewiesen. Denn wie soll man schließlich sonst überprüfen, dass Fariba wirklich lesbisch ist. Und die Todesstrafe auf sie wartet. Den Behörden im Film scheint sie jedenfalls nicht überzeugend genug mit ihrem Gestammel und Herumgedruckse.

Fakt oder Fiktion?

Fakt ist, dass die baden-württembergischen Behörden 2006 zunächst den Asylantrag einer 27jährigen iranischen Lesbe ablehnten, die daraufhin vor dem Stuttgarter Verwaltungsgericht klagte. Dieses entschied positiv: Die Klägerin habe durch eine „lebendige Schilderung ihrer Identität“ glaubhaft gemacht, dass sie durch ihre maskuline Erscheinung und ihre Homosexualität unter dem Mullah-Regime Verfolgung bis hin zur Todesstrafe ausgesetzt sei. Die Frau erklärte, sie habe im Iran keinen Tschador getragen und war für einen Mann gehalten worden, wurde allerdings enttarnt.⁴

Was wäre gewesen, hätte sie nicht geklagt? Was wäre gewesen, hätte ihre Selbstdarstellung die Richter nicht überzeugt? Was, wenn ihr Äußeres nicht dem Klischee der „männlichen“ Lesbe entsprochen hätte? Und wie vielen Männern und Frauen geschieht Vergleichbares? Wie viele sind überhaupt in der Lage, vor den Behörden und vor Gericht über ihre Sexualität so frei zu sprechen – aufgewachsen in einer Kultur und einem Staat, in dem Sexualität generell hinter fest verschlossenen Türen stattfindet?

Dabei schien doch das Zuwanderungsgesetz 2005 ein Schritt in die richtige Richtung zu sein. Denn mit ihm kann nun auch nichtstaatliche Verfolgung zu einer Anerkennung als politischem Flüchtling führen. Kann, muss aber nicht: Bislang wurden grundsätzlich alle Anträge etwa aus der Türkei, die sexuelle Orientierung als Asylgrund angegeben haben, nicht anerkannt. Dass dort wie auch in anderen Ländern die täglichen Repressalien von gesellschaftlicher Ächtung über Körperverletzung bis hin zum Mord reichen, ohne dass dies noch extra gesetzlich verankert werden müsste, ist allerdings kein Geheimnis.⁵ Ein besonderes Ärgernis ist – dies allerdings schon seit vielen Jahren, so Rechtsanwalt Dirk Siegfried – die Auskunftspraxis des Auswärtigen Amtes, das dazu neigt, die Situation in den jeweiligen Herkunftsländern zu beschönigen.

Iranische Homosexuelle haben es schwer in Deutschland Asyl zu bekommen. Wenn aber schon die Todesstrafe allenfalls der Joker nicht aber der Trumpf im Asylverfahren ist, wundert es nicht, dass alles andere zur Lappalie wird.

■ Ghattas

¹ Quelle: Rechtsanwalt Dirk Siegfried mit Bezug auf ein Urteil aus den 90ern. Daran ändert auch der Passus „Geschlecht als Asylgrund“ im Zuwanderungsgesetz von 2005 nichts. Diese zweite längst überfällige Neuerung hat Frauen im Blick, die vor den körper- und persönlichkeitsverletzenden Traditionen ihrer Heimatländer – Zwangsverheiratung, Klitorisentfernung usw. – Schutz suchen.

² Vgl. BVerfGE 54, 341, 357

³ Vgl. BVerfGE 81, 142, 151

⁴ Quelle: www.queer.de/news
⁵ Quelle: GLADT (Gays & Lesbians aus der Türkei)

Sendebestaetigung

30-SEP-2007 19:14 SO

Faxnr. : 68083780
Name : FA STEPS

Name/Nr. : 0012129634879
S. : 8
Startzeit : 30-SEP-2007 19:10 SO
Dauer : 03' 42"
Modus : STD G3
Ergebnisse : [OK]

Ismail Rustem
Wichmannstr. 9
10787 Berlin

Berlin Germani, 01.10.2007

Ismail Rustem, Wichmannstr. 9, 10787 Berlin

An das:

H.E. Ban Ki Moon Secretary General. United Nations

First Avenue at 46 th Street

USA New York

NY 10017

-Nur per Fax: 001 / 212 963 70 55 / 48 79 -

(English) / hope that you help me...

(Germani)

Es verstößt gegen die Menschenrechte, wenn fremde Menschen hingerichtet werden und Menschen nicht deutscher Herkunft bewusst in Angst versetzt werden. Durch scheinbare und falsche Organisationen für Menschenrechte, die ihre Augen verschließen, werden noch viele Ausländer in den Tod getrieben. Mord gegenüber Ausländern ist ein Kinderspiel und ohne Hindernis zu vollstrecken, da der Staat dieses nicht verhindert und von der Strafverfolgung absieht. Ich betone nochmals, dass ich in jeder Hinsicht absolut unmenschlich und geradezu grausam behandelt werde. Nicht einmal die Tiere werden so schlecht behandelt wie ich. Mir wird **jede erdenkliche soziale und medizinische Hilfe** – aus welchen Gründen auch immer – **versagt!**

Zu diesem Schreiben erhalten Sie die Kopie meines Widerspruch an die Abgeordnetenhaus von Berlin und Bundesverfassungsgericht vom 24.09.2007.

Ebenfalls erhalten Sie die Kopie meines Beschwerde an die Generalstaatsanwaltschaft Berlin vom 24.09.2007.

Mit freundlichen Grüßen

R. Ismail

